

VAMPIRATII

ADÂNCURILE MORTII

JUSTIN SOMPER

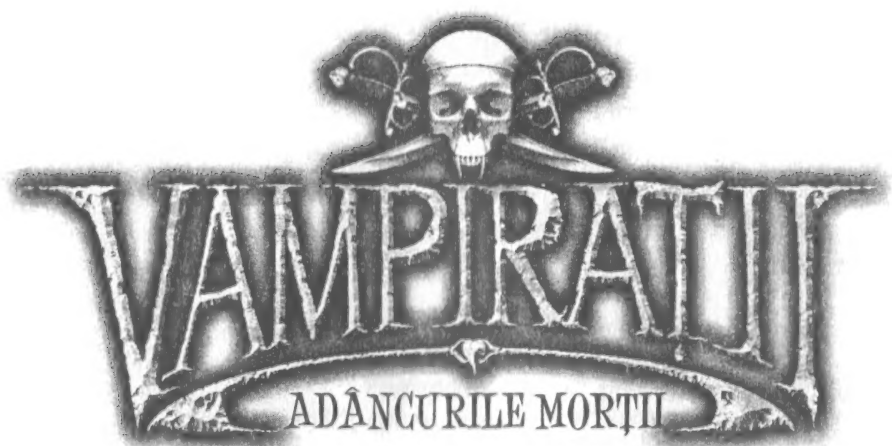
„O fascinantă combinație de piraterie și vampirism... bravo!”

DARREN SHAN

**Voi, cei ce însoțiți pentru prima dată echipajul
Vampirăților, atenție: chiar dacă n-ați citit
până acum cărțile din seria *Vampirății*, asta nu
vă împiedică să vă bucurați de extraordinarele
aventuri din *Vampirății – Adâncurile morții...***

Așa că scufundați-vă!

JUSTIN SOMPER

Traducere de Sorin Voinea

CORINT JUNIOR

**Pentru Sally,
care m-a ajutat deseori să mă înalț din adâncuri.
Aceasta este pentru tine!**

**Peripețiile din această carte au loc
între evenimentele din primul volum,
Vampirații — Demonii oceanelor, și începutul aventurilor
din al treilea, *Vampirații — Vremurile terorii*...**

CAPITOLUL 1

Permișia

— Patruzeci și opt de ore! zise Bart zâmbind larg.

— Două zile și două *nopti* pe cinste! spuse vesel Jez.

— Spre uscat, cu toată viteza! strigară joviali cei doi prieteni, bătând din palme deasupra capului și, apoi, în dreptul șoldurilor.

Prietenul lor, Connor Tempest, clătină din cap zâmbind bucuros. Connor, la numai paisprezece ani, era unul dintre cei mai tineri pirați de la bordul corabiei *Diablo* — dar asta nu-i împiedica pe prietenii lui să încerce să-l conducă pe căi greșite de fiecare dată când aveau ocazia. Băiatul le înțelegea bucuria și știa foarte bine că erau printre cei mai destoinici membri din echipajul căpitanului Molucco Wrathe.

— Un singur lucru este mai minunat ca acela de a fi pirat pe o corabie de pirați, spusese Jez cu câteva ore în urmă, după ce coborâseră de pe *Diablo*. Și anume, să fii pirat în permisie, cu buzunarele pline de galbeni și timp berechet la dispoziție!

De când au coborât de pe *Diablo* și au urcat într-un mic velier, Jez și Bart n-au încetat o clipă să râdă cu gura până la urechi și, în timp ce Connor cârmea calm barca într-un golfuleț înțesat de ambarcațiuni, cei doi prieteni începură să sară ca niște copii zburdalnici, clătinând amenințător barca într-o parte și-n alta.

— Așadar, ăsta-i locul? întrebă Connor.

— ăsta e! îi răspunse Bart. *Calle del Marinero...* Ținutul păcatelor!

— Hm! Traducerea *corectă* nu sună chiar așa, spuse Jez.

— Într-adevăr, domnule Stukeley, îl aprobă Bart, dregându-și glasul. Traducerea textuală ar fi... Strada Navigatorilor!

Connor privi spre creasta abruptă și ostilă de dincolo de mulțimea de vase din golf. Lumina zilei devenea tot mai slabă și pământul arăta din minut în minut tot mai întunecat și mai respingător.

— Și unde anume e strada asta? întrebă Connor. Fiindcă eu nu văd decât un afloriment stâncos. Parcă

spuneai că locul ăsta e plin de baruri, taverne și câte și mai câte. Mai avem mult de mers pe uscat, până ajungem acolo?

— Domnule Tempest, nu mai vezi bine? spuse Jez. Privește în jurul tău!

— Nici vorbă să coborâm pe *uscat*, spuse Bart. Țasta-i *Calle del Marinero* — chiar aici. E un orășel plutitor!

În timp ce cârmea barca prin mulțimea de vase ce-i înconjurau falnice, Connor privi mai atent navele din jurul lor — ambarcațiuni pline de oameni și înțesate de lumini. Muzica răsună puternic — într-un cocteil asurzitor de armonii rock, folk și cântece marinărești executate în tempouri rapide. Connor se simți dintr-odată foarte entuziasmat. Tavernele erau chiar vasele în sine!

În fața lor plutea o splendidă corabie chinezească, pe ale cărei vele roșii era reprezentată o pasăre în diferite stadii ale zborului. Când se mai apropiară, Connor citi pe lateralul navei numele acesteia: *Papagalul Sângeros*.

— Ah, *Papagalul Sângeros*! zise impresionat Jez. Se spune că echipajul joncii a urcat într-o seară la bord pentru o scurtă vizită și de-atunci n-a mai coborât de pe corabie!

— Mai târziu o să bem și acolo un păhărel, spuse Bart.

— O să bem câte un pahar pe *fiecare* navă! îl completă Jez.

Connor clătină din cap. Începea să-și contureze o imagine despre cum aveau să decurgă lucrurile în această permisie. Cine putea ști în ce stare vor ajunge Jez și Bart până duminică pe înserat — când *Diablo* urma să vină după ei și să-i ia din *Calle del Marinero*.

— Ei, hai nu fi îngrijorat, îi spuse Jez, ciufulindu-i părul.

— Nu-ți face griji, domnule Tempest, fiindcă vom fi foarte atenți cu tine! adăugă Bart, urcând pe marginea bărcii. În definitiv, nu suntem noi — pe bună dreptate? — Cei Trei Corsari?

Connor încuviință din cap. Prietena lor, Cutlass Cate, pirat și ea, le pusese această poreclă și băieții o acceptaseră numaidecât.

— Toți pentru unul..., strigă Bart, atât de tare încât vocea sa acoperi muzica de pe *Papagalul Sângeros* și câțiva cheflii priviră curioși micuța barcă a tinerilor pirati.

— Și unul pentru toți! strigară Connor și Jez.

Într-un târziu, Connor observă un loc liber la dana de acostare și cârmi cu deosebită iscusință barca lângă chei.

— Perfect! strigă Bart, sărind pe pasarela de lemn a cheiului și înnodând cu pricepere parâma.

Jez îl zori pe Connor să coboare mai repede și să iuțească pasul:

— Hai, nu mai pierde vremea! Fiindcă n-avem la dispoziție decât patruzeci și opt de ore!

Connor grăbi pasul pe chei și, în scurt timp, observă că debarcaderul se ramifica într-o vastă rețea de podețe de lemn. Jez și Bart înaintau cu pași mari în frunte, în vreme ce Connor își domoli ritmul, pentru a vedea tot ce se află în jurul său. În toate direcțiile, tavernele plutitoare păreau să se ia la întrecere în a-i capta cât mai mult atenția — *Corăbierul Cochet, Poseidon, Tunul și Sabia...*

Pe o barcă micuță era amenajat până și un salon de tatuaje, și Connor se opri o clipă, pentru a-l urmări la lucru pe specialistul dinăuntru. Își dorea de multă vreme un tatuaj. La intrarea pe puntea vasului, Connor văzu câteva steaguri pe care erau desenate diferite modele de tatuaje. N-ar fi fost strașnic să aibă și ei câte un tatuaj identic? gândi el, văzând un desen ce reprezenta trei săbii — o imagine perfectă pentru Cei Trei Corsari!

— Hei! strigă băiatul după Bart și Jez, cu o clipă înainte ca aceștia să dispară în mulțimea de oameni ce se îmbulzeau pe debarcader.

— Bună! îl salută o tânără aflată la doar câțiva pași în față, ai cărei zulfuri fluturau în adierea plăcută a brizei.

Când tânără se întoarse, Connor văzu uluit că era o fată *bătrână* — o fată *foarte* bătrână. Cârliionții aparțineau de fapt unei peruci care nu i se potrivea deloc, chipul îi era pudrat ca o prăjitură și genele false pe care și le aplicase păreau la fel de lungi și de groase ca picioarele unei tarantule.

— Eu sunt Rose, se prezentă ea, zâmbind și dezvelindu-și totodată dinții rari din gură. Dar mi se spune Rose cea Sălbatică. Vrei să știi de ce?

— N-avem timp! strigă Jez, alergând în ajutorul lui Connor. N-avem o clipă de pierdut! Domnule Tempest, hai odată — să nu care cumva să ne rătăcim!

Connor se lăsă bucuros smucit de-a lungul cheiului.

— Ai scăpat ca prin urechile acului, îi zise Jez râzând. Tinere Tempest, data viitoare să fii mai precaut, căci în *Calle del Marinero* te pândesc tot felul de pericole!

— Băieți, ce ziceți de asta? le strigă Bart, așteptându-i la capătul unei pasarele ce ducea spre o superbă joncă veche.

Connor citi numele corabiei scris pe lateral cu litere argintii: *Delfinul Deocheat*.

Bart le arată spre pancarta de la intrare...

Concurs de scanderbeg în această seară.

Întregerile încep la ora 19:00 fix!

*Ultimul care rămâne la masă primește pe gratis bere
și homari de apă dulce!*

— Homari de apă dulce! se entuziasmă Connor.
Delicioși! Să mă înscrieți și pe mine!

— Homarii ăștia cum *or fi*? întrebă Jez.

— Băieți, intrați sau vă vedeți de drum? răcni o
namilă de om de la celălalt capăt al podețului.

— Intrăm! exclamă Bart, pornind cu pași mari pe
pasarelă.

— Intrăm! repetară în cor Jez și Connor,
urmându-și prietenul îndeaproape.

Simțindu-se din ce în ce mai entuziasmat, Connor
era sigur de un lucru: înainte de a li se termina
permisia, Cei Trei Corsari aveau să se distreze pe
cinste!

CAPITOLUL 2

Întrecerea

Pe puntea slab luminată a *Delfinului Deocheat*, Connor avu nevoie de câteva clipe până să se acomodeze cu semiobscuritatea.

— Unde trebuie să ne înscriem pentru concurs? îl întreabă Bart pe barman — un tip solid, îmbrăcat într-un maiou strâns pe corp. Brațele îi erau tatuate cu bancuri de delfini albaștri, iar puțin mai jos de nodurile degetelor avea imprimate literele: D-O-L-P-H. Connor își dădu seama că acestea nu puteau reprezenta altceva decât numele barmanului.

— Ați nimerit cam târziu, spuse Dolph. Întrecerea a început deja, în urmă cu o oră.

— Dar noi de-abia acum am ajuns! zise Bart.

— Ah, dacă știam că veniți și voi, vă așteptam cu siguranță, rânji barmanul, după care zâmbi

înțelegător. Amice, hai nu te necăji, fiindcă puteți participa fără probleme. Nu e nevoie să vă înscrieți. Aruncați un dolar în oala aia și așezați-vă la rând. Kal își dorește negreșit competitori proaspeți, căci în seara asta i-a cam biruit pe toți.

— Kal? întrebă Bart. Cine-i Kal?

— Nu întreba și nu pălăvrăgi, răspunse barmanul. Așa merg lucrurile pe aici pe la noi, căci n-avem clienți de-ai casei, și majoritatea consumatorilor vin și pleacă odată cu marea.

Bart aruncă trei dolari în oală, după care se întoarse spre barman.

— Se pare că norocul lui Kal e pe cale să se schimbe, pentru că n-avem de gând să plecăm acasă cu burțile goale!

— Da, cum zici tu, răspunse Dolph. Concursul se desfășoară în barul din spate — dincolo de ușile alea.

— Mulțumim, spuse Bart. Ați putea între timp să puneți și niște homari la foc.

Dolph îl țintui cu un zâmbet:

— N-avea grijă, fiindcă se pregătesc foarte repede.

Bart porni primul și intră pe ușile batante ale barului, în spatele cărora se afla un salon mai mic și mai întunecos, dar nu într-atât de lipsit de lumină încât Connor să nu-i poată observa pe ceilalți clienți,

care se întoarseră curioși spre cei trei străini, de parcă ar fi vrut să le spună: *Băieți, credeți că aveți vreo șansă? Mai gândiți-vă!*

În mijlocul încăperii era o măsuță de lemn, cu două scaune — dintre care unul era liber, iar pe celălalt ședea Kal. Bărbatul își ținea capul aplecat și nu i se vedea decât părul azuriu, tuns îngrijit. Deodată, Kal își ridică privirea spre cei trei nou-sosiți, care încremeniră uluiți.

— Ești fată! exclamă Bart.

— Ia te uită, se vede că-ți merge repede mintea, spuse Kal, stârnind hohote de râs în rândul celorlalți clienți, care începură să tropăie aprobator cu picioarele în podea.

— Prietenii îmi spun Kally, adăugă tânăra, ai cărei ochi luceau în aceeași nuanță albastră ca și a părului.

Erau cumva luați peste picior? se întrebă Connor. Kally purta un maiou prin care își evidenția brațele musculoase și umerii masivi, destul de neobișnuiți la o fată — dar, chiar și așa, tânăra nu putea avea nicio șansă în a-i întrece ca forță. Să fi fost adevărat că-i învinsese pe toți ceilalți competitori din bar? Tinerii nu puteau afla decât printr-o singură modalitate.

— Așadar, băieți..., continuă Kally foarte serioasă. Cine dorește să fie primul?

— Eu, spuse Jez, pășind în față.

Connor îl strânse prietenește de umăr:

— Mult noroc! spuse el, după care Jez îi făcu strengărește cu ochiul și se așeză.

Kally își plasă cotul pe masă și își întinse brațul. Jez îi urmă exemplul și cei doi își cuprinsesă palmele.

— Ești gata, amice?

Tânăra, spre deosebire de celelalte fete pe care le cunoscuse Connor, avea un stil complet diferit de a vorbi și, cu toate că de-abia o văzuse, băiatul simțea că începea deja s-o îndrăgească. Privindu-l pe Bart, observă că și prietenul lui o privea la fel de absorbit ca și el.

— Să începem, spuse Jez.

Totul se sfârși însă la fel de repede precum începuse și, de îndată ce Kally reuși să-i culce brațul fără nicio problemă, în sală izbucniră câteva pufnituri batjocoritoare.

— Credeam c-o s-avem parte de un meci mai ca lumea, grohăi un bătrân, înainte să sughită zgomotos și să se prăbușească pe podea.

— Bună încercare, spuse Kally zâmbind dulce, în timp ce Jez se ridica năuc de pe scaun. Cine-i la rând?

— Eu, zise Bart, așezându-se în fața tinerei.

Cu toate că Bart arăta impunător, acest lucru părea mai degrabă s-o amuze pe Kally, decât s-o intimideze.

— Ah, ați adus și cavaleria grea?

Fără să-i răspundă, Bart își așează cotul pe masă și își încordă bicepsul.

Disputa nu dură decât o clipă, căci Bart îi culcă instantaneu brațul foarte aproape de tăblia mesei. Connor zâmbi larg. Prietenul său nu mai trebuia de-acum decât să-i apese mâna pe lemnul mesei.

Ușor de zis, dar greu de făcut. Deși se vedea la doar câțiva milimetri de înfrângere, Kally reușea să-și mențină brațul neclintit. Pe chip nu i se putea citi nici cea mai mică urmă de încordare sau spaimă.

Deodată, brațul lui Bart începu să se miște — în direcția opusă!

Nu se poate, gândi Connor. Kally doar simula revenirea!

Bart rezistă vizibil încordat și, câteva clipe mai târziu, Kally îi trânti puternic brațul pe tăblia mesei.

— Ești grozavă! spuse Bart, împingând uluit scaunul.

— Mersi, amice! îi răspunse Kally făcându-i cu ochiul.

Când Bart se depărtă de masă și se alătură celorlalți, Dolph intră în salon cu o tavă plină cu băuturi și îi zâmbi tinerei:

— Se pare că i-ai cam biruit pe acești pirati.

— Pirati? repetă ea intrigată, privindu-l pe Connor care se apropia de masă pentru a-și încerca

și el norocul. Tu nu ești cam tânăr pentru a fi pirat? întrebă ea.

— Am paisprezece ani, îi răspunse Connor. Sunt suficient de matur.

— Și e unul din cei mai buni spadasini de pe corabia noastră, adăugă mândru Bart.

— Înseamnă că ar trebui să aibă un braț și o strângere puternică de mână, spuse Kally, ai cărei ochi luceau puternic.

Connor se așează roșind. *Râdea cumva de el?* Ochii fetei, de un albastru incredibil, îl captivau atât de intens, încât păreau să-l atragă în adâncuri impetrabile.

— Ești gata? întrebă Kally.

Connor o apucă strâns de mână.

— Să începem, îi zise el, simțind îndată forța brațului tinerei.

Fata era puternică. Foarte puternică. Dar și el era la fel. Nu atât de vânjos ca Bart, desigur, dar, chiar și așa, simțea că îi putea opune rezistență — cel puțin pentru moment.

În timp ce întrecerea continua, dându-și seama că ar putea avea parte de-o confruntare cu adevărat palpitantă, clienții barului făcură cu toții liniște.

Connor însă nu privi la cei din jur, ci își fixă ochii în privirea azurie a fetei și nu se uită nici măcar la

cele două brațe încleștate pe masă. Băiatul simțea că era în avantaj. Kally era probabil obosită, după ce toată seara biruise o mulțime de bărbați la scandenberg. Connor se simți exaltat la gândul că ar putea s-o învingă, oferindu-le astfel prietenilor săi o noapte în care să-și sărbătorească permisia cu bere și homari pe gratis.

Deodată, în brațul tinerei zvâcni un nou val de energie, și Kally începu să-i împingă băiatului mâna spre masă. Să-și fi pierdut atât de repede concentrarea? Sau, până atunci, doar se jucase cu el? Connor contraatacă viguros și restabili pentru câteva clipe echilibrul — răstimp în care brațele îi tremurară ca doi poli magnetici opuși.

Kally porni din nou la atac. Connor își încordă brațul cu toată forța, dar nu reuși să facă față asaltului. Simțindu-și dosul palmei tot mai aproape de masă, își dădu seama că totul s-ar putea sfârși în mai puțin de cinci secunde... patru, trei, doi...

Connor avea și el rezerve ascunse de energie. De-a lungul anilor, în sporturile pe care le practicase, învățase cum să-și dozeze bine energia și să riposteze exact în momentul când jocul părea pierdut. Băiatul rezistă și începu să-și ridice încet brațul. Nu-și putea explica de unde apăruse acest nou val de energie, ce creștea și devenea tot mai năvalnic înăuntrul său.

Connor îi apleca mâna tot mai mult și Kally părea să nu mai poate face față presiunii. De această dată, nu mai putea fi vorba despre o farsă. Kally nu mai avea putere să lupte. Connor își încordă brațul într-o ultimă sfortare și, culcându-i fetei mâna pe masă, se simți atât de surprins, încât uită să-i mai dea drumul.

— Felicitări, îi spuse ea. Se pare că va trebui, în cele din urmă, să-mi plătesc cina.

Connor privi uluit brațul fetei, parcă nevenindu-i să creadă că o învinsese pe tânăra care îi biruise pe toți clienții aceluia bar murdar... mai puțin unul.

— Bună treabă, amice! strigă Bart, bătându-l ușor pe umăr.

— Da, spuse Jez. Connor, te-ai descurcat de minune! Se pare că ne-ai salvat ziua... de fapt, noaptea!

De cealaltă parte a mesei, Kally le făcu băieților cu ochiul:

— Ei bine, drăguților, a fost plăcut, dar acum a venit vremea să-mi iau zborul.

— Așteaptă! spuse Bart. Mai stai. Bea un pahar cu noi!

Kally zâmbi și clătină din cap.

— Trebuie să mă întorc pe *Lorelei*. Am întârziat deja prea mult.

— Cine-i *Lorelei*? întrebă Bart. Sora ta?

— Nu *cine*, răspunse Kally, ci *ce. Lorelei* e vasul meu. Mă așteaptă prietenii mei.

Bart însă nu avea de gând s-o lase să plece fără să afle mai întâi câte ceva despre ea.

— Ce fel de vas e ăsta? întrebă el.

Fata se gândi o clipă, după care îi răspunse:

— Unul pentru scafandri.

— Ah, faceți scufundări, spuse Bart. Îmi plac foarte mult scufundările.

— Tuturor le plac, răspunse Kally, ai cărei ochi sticleau puternic.

— Rămâi totuși să bei măcar un pahar, insistă Bart.

— Îmi pare rău, amice — dar nu pot face asta nici măcar pentru tine, zise ea zâmbind și clătinând din cap. Mă așteaptă ceilalți.

Bart se arată descurajat. Kally se întoarce și strigă mulțimii:

— Îmi aduceți și mie scaunul?

Din semiobscuritatea sinistră a localului se ivi un scaun propulsat pe roți în direcția tinerei. Kally se întoarce și îl opri, după care îl apropie de ea și se sui cu ușurință în el. Connor văzu că tânăra nu avea picioare — sau, cel puțin, acestea nu erau vizibile, căci partea de jos a corpului îi era ascunsă într-un sac impermeabil, strâns cu o curea la mijloc. Asta explica

și forța excepțională pe care fata o avea în brațe, gândi el.

Kally se depărtă de masă, după care privi peste umăr și le zâmbi băieților rămași muți de uimire.

— Domnilor, mi-a făcut mare plăcere să ne cunoaștem, le zise ea. Sper, desigur, că ne vom reîntâlni cât de curând.

Acestea fiind zise, Kally le făcu din nou cu ochiul, învârti roțile căruciorului și se pierdu în luminile strălucitoare din *Calle del Marinero*.

CAPITOLUL 3

Încăierarea

— Avea niște ochi superbi, spuse Bart, oftând din nou. Cum se numește nuanța aia de albastru? Azuriu?

Jez scrâșni din dinți:

— Amice, ai văzut-o doar câteva minute și de mai bine de un ceas nu încetezi să vorbești despre ea...

Bart continuă nepăsător:

— Sau acvamarin?

Jez își dădu ochii peste cap și îl privi pe Connor.

— Nici pentru toți homarii din lume n-aș mai asculta chestiile astea, îi zise el, întinzându-și brațul și strângându-l pe Bart de umăr. Amice, mai schimbă și tu placa. *Te rog!*

— Da, ai avut o idee nemaipomenită! spuse Connor, aruncând o privire tonomatului din colțul

barului. Încă de când intraseră în bar, vechiul tonomat Wurlitzer le asaltase fără oprire timpanele cu acordurile cântecelor marinărești executate în ritmuri de rock obsedante.

Connor coborî de pe scaunul înalt de la bar și, în fața tonomatului, scoase o monedă din buzunar și citi opțiunile muzicale pe care le avea. Trebuia să existe și altceva, în afara hărmălaiei pe care erau nevoiți s-o suporte! Și totuși, când răsfoi paginile, observă că *Delfinul Deocheat* nu avea mai nimic în afară de cântece marinărești în stil rock.

În sfârșit, văzu titlul unei melodii care îi plăcea — *Cape Cod Girls*, una din preferatele surorii lui, Grace. Cântecul B17. Connor băgă moneda în aparat, apăsă pe litera B, apoi 1 și... înainte să apuce să apese pe 7, un deget lung și alb, încununat cu o unghie vânătă, lovi puternic butonul cu numărul 9.

— Hei! se răsti Connor cu o clipă înainte ca din difuzoare să răsunе aceeași muzică insuportabilă. *Nu se poate!*

Connor se întoarse înfuriat peste măsură și văzu în fața lui un tânăr slab și înalt, cu puțin mai în vârstă decât el, îmbrăcat în haine ponosite de piele neagră. Părul lins al tânărului era la fel de închis ca și culoarea hainelor și îi acoperea jumătate din chip. Jumătatea vizibilă a feței avea paliditatea cerii,

împestrită de coșuri și cu o cicatrice mică și vânăță, iar buzele spălăcite îi erau spuzite dezgustător. Tânărul avea înfățișarea unui vampir, dar, imediat ce-și deschise gura, Connor se simți asaltat de miasma usturoiului.

— Ce e? spuse tânărul. Nu-ți plac gusturile mele muzicale?

Connor clătină din cap:

— Sunt oribile — la fel ca și tine, de altfel. *Eu* am plătit pentru melodie și era dreptul meu să aleg ce-mi place.

Tânărul rânji disprețuitor:

— Eh, atunci ar fi trebuit să fii mai iute de mână, nu?

Remarca îl înfurie și mai mult. Connor își duse mâna la rapiera ce-i atârna la brâu și, zâmbind, o trase fulgerător din teacă.

— Socotesc că sunt destul de iute, mulțam de sugestie.

Străinul nu se arată câtuși de puțin speriat de sabie și, băgându-și mâna în buzunarul de la pantaloni, scoase un briceag cu buton, pe care îl acționă de parcă ar fi aprins o brichetă.

Connor clătină amuzat din cap:

— Cu chestia aia ai de gând să mă înfrunți?

Tânărul îl privi disprețuitor.

— Ah, nici gând să mă lupt cu tine, răspunse el pocnind din degete.

Deodată, în dreptul lui apărură doi bărbați — două matahale îngrozitoare, îmbrăcate în haine ponosite de piele și agitând în mâini câte o rapieră ascuțită ca briciul.

— Da, stăpâne Moonshine, spuse unul.

— Ne-ați chemat, stăpâne Moonshine? zise și celălalt.

Tânărul se încruntă.

— V-am mai zis să nu-mi mai spuneți „stăpâne”, ați uitat? Ei doi se vor lupta cu tine, adăugă el, întorcându-se spre Connor și arătând cu lama briceagului spre gâtul băiatului. Eu voi interveni doar la sfârșit, când îți voi cruța definitiv suferințele.

Connor se înfioră. Moonshine zâmbi și făcu un pas în spate, pentru a nu-și stânjeni gorilele pe parcursul atacului.

— Să-l terminați iute și să-l chinuiți bine, le mai zise el.

Aflat în fața tonomatului, mintea băiatului prinse să lucreze cu repeziciune. Cum era posibil ca aceste numele să fie comandate de un tip atât de sfrijit? Și, mai important decât atât, cum va reuși să scape din această situație cu toate organele vitale intacte...?

Însă băiatul nu avea să se îngrijoreze prea mult timp.

— Ia îndepărtați-vă imediat de tonomat! bubui un glas. Da, cu voi vorbesc, Pic și Poc!

Connor zâmbi. Bart îi sărise în ajutor! Prietenul său stătea în spatele celor doi bătauși, ținându-și spada în poziție de luptă.

Bătaușii nu schițară însă niciun gest.

— Dați-i drumul! strigă altcineva.

Connor văzu în acel moment că Jez îl imobilizase pe Moonshine în priza simplu-nelson și bietul tânăr de-abia mai putea vorbi:

— *Lăsați-l în pace!*

La ordinele stăpânului lor, slugile acestuia se îndepărtară imediat de Connor.

— Așa, spuse Bart zâmbind. Încet și liniștiți, dacă vreți ca prietenul meu să nu-i stâlcească lui Moonstruck chipul atât de drăgălaș! Deși, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu i-ar strica o mică înfrumusețare.

Connor răsuflă ușurat și își relua poziția de atac, strângând puternic mânerul sabiei.

— În regulă, adăugă Bart. Iar acum să trecem la o manevră mai complexă, căreia îmi place să-i spun... spălarea putinii!

Urmat îndeaproape de Connor și Jez, Bart o zbughi imediat la fugă. Gorilele lui Moonshine fură însă prea surprinse să pornească îndată pe urmele

lor, dar, în schimb, se întoarseră prostește spre stăpânul lor. Moonshine, cu toate că rămăsese aplecat de spate, cu mâinile pe genunchi, izbuti să răcnească:

— Ce mai așteptați? Duceți-vă după ei și faceți-le de petrecanie!

Jez și Connor ieșiră în acel moment pe ușile barului și, în timp ce Bart ajunsese deja la jumătatea pasarelei, începură să gonească pe puntea *Delfinului Deocheat*.

— Uuf! spuse Connor de îndată ce împreună cu Jez îl ajunseră din urmă pe Bart. A fost cât pe ce! zâmbi el larg. Toți pentru unul...

Deviza le fu întreruptă de răsunetul unor răcnete de furie. Cei doi lachei o porniseră pe urmele lor.

— Haideți, băieți, spuse Bart. S-o ștergem cât mai repede!

Cei trei pirai o zbughiră pe chei și, o clipă mai târziu, Connor auzi un șuierat foarte aproape de ureche. Uluit, băiatul văzu un disc de metal înfigându-se într-unul din stâlpii de lemn ai cheiului, la nici un pas în fața sa. Uitându-se mai atent, observă că obiectul cu pricina era o lamă circulară, cu mai multe vârfuli ascuțite.

— *Shuriken* în formă de stea de mare, spuse Jez, apucându-l pe Connor de braț.

— De unde să fi fost azvârlită? întrebă Connor.

— Din câte se pare, tocmai de acolo! îi răspunse Bart, arătându-i spre puntea *Delfinului Deocheat*, unde chipul lui Moonshine lucea amenințător în întuneric.

Tânărul își ridică brațul și, deodată, o nouă lamă circulară şuieră prin aer, puțin pe deasupra capetelor băieților.

— Ce facem? întrebă Connor.

— Tu ce crezi? răspunse Bart. FUGIM!

Connor nu mai așteptă o nouă încurajare. Cei trei piraiți tâsniră ca din pușcă pe chei, exact în clipa când o nouă *shuriken* le trecu razant pe deasupra capetelor.

— Se pare că și-a reglat tirul! spuse răgușit Jez, alergând cât îl țineau picioarele. Cine-o mai fi și ăsta?

— Unul care nu știe deloc de glumă și e supărat foc, spuse Bart.

— Acum ce facem? interveni Connor, arătându-le că, la nici doi metri în față, cheiul se sfârșea și lăsa locul valurilor reci și întunecate ale oceanului.

— Repede! Pe-aici! strigă Bart, luând-o la dreapta și gonind pe pasarela ce ducea spre altă tavernă.

Jez și Connor o luară imediat după el, spre puntea *Papagalului Sângeros*.

Clienții tavernei își întoarseră privirile la auzul tropăiturilor celor trei prieteni și, deodată, din

mijlocul mulțimii se iviră două namile îmbrăcate în piele neagră — erau oamenii lui Moonshine.

— Din toate bodegile de pe *Calle del Marinero*, trebuiau s-o aleagă tocmai pe-asta... strigă Bart.

— Și-*acum*? strigă și Connor, când bandiții năvăliră spre ei.

— Veniți după mine! le strigă Jez, sărind peste balustrada vasului și aterizând pe puntea ambarcațiunii acostate lângă acesta.

Connor îl urmă numaidecât și auzi în spatele său pașii lui Bart. Nu aveau vreme de pierdut. Gorilele lui Moonshine ajunseseră la doar câțiva metri în urma lor.

— Nu vă opriți! strigă Bart, traversând în goană puntea și folosindu-și spada pentru a-și croi drum prin velatura și parâmele vasului.

Petrecăreții săriră speriați din calea lui Bart, fugind îngroziți care spre pupa, care spre prora vasului.

Un şuierat familiar răsună încă o dată prin aer. Era o nouă *shuriken*!

— Aplecați-vă! le strigă autoritar Bart, cu puțin înainte ca lama să zboare foarte aproape de ei.

Ajunși la balustrada vasului, Cei Trei Corsari săriră pe o nouă ambarcațiune și, în timpul săriturii, Connor nu-și putu reține un zâmbet. Chiar și în

mijlocul acestei situații foarte primejdioase, Connor se simțea nespus de bucuros — avându-i de-o parte și de alta pe cei mai buni prieteni ai lui. Dar, odată ce aterizară pe punte, nu mai avu vreme de zâmbit, căci oamenii lui Moonshine nu le pierduseră urma.

Bart continuă să sfârtece velele și parâmele vasului și, de această dată, clienții tavernei, iritați că le fusese întreruptă petrecerea, îi întâmpinară scoțându-și furioși săbiile. Privind spre balustrada navei, Connor observă că dincolo de aceasta nu se mai întindea decât oceanul. Să fi ajuns oare într-un punct fără scăpare?

Connor privi disperat spre Bart și Jez, dar și prietenii săi arătau la fel de încurcați ca și el. Apoi, deodată, se întâmplară două lucruri: gorilele lui Moonshine săriră pe punte și le atraseră petrecăreților atenția asupra lor și, o clipă mai târziu, o nouă *shuriken* şuieră prin aer și se înfipse ca o săgeată în catargul corabiei.

— Săriți! strigă Bart.

În timp ce zburau prin aer, Connor se îmbărbătă pentru momentul când avea să ia contact cu apa rece ca gheața a oceanului — dar se văzu, în schimb, aterizând pe puntea de lemn a altui vas, mult mai micuț decât ambarcațiunile ce-i stăteau acestuia de-o parte și de alta. Clătinându-se pe picioare, Connor își dădu seama că vasul era în mișcare.

Privind spre puntea de pe care sărise, Connor îi văzu pe oamenii lui Moonshine uitându-se frustrați spre ei. Între cele două vase distanța era deja prea mare pentru a mai putea sări. O ultimă *shuriken* spintecă aerul și, ratându-și ținta, se cufundă în ocean — dar nu înainte de a lovi un pescăruș mai puțin norocos.

Connor răsuflă prelung la gândul că nu lipsise mult să împărtășească soarta pescărușului.

— Am scăpat ca prin urechile acului! spuse Jez, în timp ce el și Bart își scuturau hainele.

— Hei, băieți, se pare că știți bine cum să vă faceți intrarea.

Glasul le era cunoscut — la fel ca și fata, care își mână pe punte scaunul cu roțile.

— Bun venit pe *Lorelei*, adăugă ea. V-am zis eu că s-ar putea să ne revedem cât de curând.

Bart o privi, zâmbind fericit.

— Acvamarin, spuse el într-un final. *Fără doar și poate!*

CAPITOLUL 4

Lorelei

— N-ați rezistat să stați deoparte, așa e? le zâmbi Kally celor trei pirai. Ei bine, se pare că o să vă petreceți seara asta la recif.

Connor aruncă o privire asupra lui *Lorelei* — un velier mic, cu carenă joasă, ce se legăna lin pe valurile oceanului și ale cărui vele pătrate luceau albastre-argintii în lumina lunii. Pe puntea înțesată de felinare se auzeau voci și o cântare suavă, melodioasă — dar, chiar și așa, puntea era mult mai liniștită și mai puțin populată decât cea de pe *Diablo* sau, mai bine spus, decât cea a *Delfinului Deocheat*.

— Haideți să faceți cunoștință cu restul echipajului! spuse Kally, întorcându-se ca un titirez și oprindu-se în mijlocul punții, în apropierea a patru dintre membrii echipajului. La fel ca și Kally, toți

stăteau în scaune rulante, în jurul unui cufăr răsturnat și acoperit cu cărți de joc.

— Fiți puțin atenți, îi anunță Kally zâmbind, căci vreau să vi-i prezint pe noii mei prieteni. Trei dintre cei mai străluciți tineri pirați care au străbătut vreodată oceanele... asta, bineînțeles, numai *dacă* vă luați după ce spun *ei*, adăugă ea, făcând ștrengărește cu ochiul. Băieți, ei sunt Diani, Teahan, Lika și João.

După ce-au dat cu toții mâna și au bătut palma, prezentându-se unii altora, băieților li se oferi imediat ceva de băut, fură întrebați de unde vin și apoi invitați la o partidă de cărți. La fel de tineri ca și Kally, camarazii fetei debordau de energie și aveau picioarele acoperite cu niște saci impermeabili. Îmbrăcați în maiouri și tricouri fără mâneci, era ușor de remarcat faptul că erau cu toții foarte puternici și aveau brațele și umerii bine dezvoltati, la fel ca și Kally. Connor însă nu mai avea de gând să-l provoace pe vreunul dintre ei la scandenberg.

— Bine ați venit, prieteni, le spuse João, după ce se asigurase că aveau cu toții paharele pline. Bun venit pe *Lorelei*!

— Ei, gata, i-ați cunoscut pe destrăbălații noștri, spuse Kally imediat ce își terminară cu toții băuturile. Acum e vremea să faceți cunoștință cu Flynn.

— Cine-i Flynn? întrebă Connor.

— Flynn este mult stimatul nostru căpitan, îl lămuri João zâmbind.

Connor era convins că ajunseseră pe un vas aparte, căci știa bine că niciun marinar n-ar îndrăzni să-i spună unui străin sosit pe *Diablo*: „Vino să-ți fac cunoștință cu Molucco”. Connor i se adresase întotdeauna cu apelativul „căpitane Wrathe”. Dar, în definitiv, acum nu se aflau pe o corabie de pirați și, în plus, *Lorelei* era mult mai mică decât *Diablo*.

— Câți oameni aveți la bord? întrebă Connor, în timp ce pirații o urmau pe Kally spre pupă.

— Dacă-l punem la socoteală și pe Flynn, suntem treisprezece cu toții, îi răspunse ea. Pentru unii, este un număr cu ghinion, nu? Oricum, după cum vedeți, *Lorelei* nu este o navă mare, dar pentru noi este perfectă.

La auzul unor scrâșnituri de roți, Connor se întoarse și îl văzu pe unul dintre camarazii tinerei rulând în viteză pe punte și apropiindu-se vertiginos de Kally. Connor se înfioră la perspectiva iminentei ciocniri între cei doi, dar, în ultima clipă, Kally se roti într-o parte și evită cu iscusință coliziunea.

— Se întâmplă mai mereu, spuse ea râzând. Dacă am fi puțin mai mulți, s-ar crea pe-aici niște ambuteiaje de toată frumusețea!

— Cum vă descurcați cu velatura și parâmele? întrebă Connor când trecură de catargul principal. Adică, voiam să spun... se opri el, neputând formula întrebarea într-un mod cât mai diplomatic.

— Te gândești că ne este greu din scaune? spuse ea deloc deranjată. Ei bine, putem cârmi foarte ușor vasul de la nivelul punții.

Kally le arată cum unul dintre membrii echipajului ajusta înclinarea unei vele și manevra verga cu ajutorul unor funii, la fel cum ar fi tras sforile unui zmeu.

— Admirabil! spuse Jez.

În partea din spate a vasului, puntea de comandă nu era prevăzută cu scări, ci cu rampe în pantă.

— Aici trebuie să-mi iau ceva avânt, spuse Kally, învârtind energică roțile scaunului și urcând iute pe platforma punții de comandă.

— Ei, ce ziceți de ea? își întrebă Bart prietenii.

— E o navă a-ntâia, spuse Connor.

— Eu nu despre vas vorbeam, tontule! Mă refeream la Kally. Nu-i uimitoare?

— E minunată, consimți Connor, observând în ochii lui Jez o privire dojenitoare. Bart o remarcă și el.

— Băieți, nu vă faceți griji, le spuse Bart. N-am de gând să fac ceva nesăbuit. Voiam să spun că e o fată grozavă, atât și nimic mai mult.

— În regulă, atunci s-o urmărim și să facem cunoștință cu căpitanul, bine? zise Jez, invitându-l pe Bart să urce primul.

Jez îl apucă pe Connor de umăr și îl trase aproape, șoptindu-i:

— Un sfat de reținut, când Bartolomew Pearce spune că nu are de gând să facă nimic nesăbuit, ăsta-i un indiciu clar că va face cu siguranță ceva nebunesc.

Connor zâmbi. Ce-ar fi putut să facă Bart, mai mult decât să viziteze vasul și să bea un pahar cu noii lor prieteni?

— Haideți odată, mocăiților, îi îmboldi Kally de pe platforma punții de comandă. Sau aveți și voi nevoie de scaune rulante ca să țineți pasul cu mine?

Connor și Jez grăbiră pasul și, odată ajunși lângă Bart, Kally își propulsă scaunul până la prora vasului.

— Flynn, vreau să cunoști pe cineva.

— Pe cine anume?

Primul lucru pe care-l văzură fu spătarul scaunului, sculptat sub forma unei cozi de pește ce dispărea în valuri.

Căpitanul se întoarse și îi privi pe cei trei tineri. Era mai în vârstă decât restul membrilor echipajului, iar chipul său purta amprenta ravagiilor vremii și vieții petrecute pe mare.

— Connor, Bart și Jez, am deosebita plăcere să vi-l prezint pe Flynn, căpitanul vasului *Lorelei*, spuse Kally, după care își coborî capul și adăugă zâmbind: Și, totodată, tatăl meu.

Connor îl văzu pe Bart îndreptându-și ușor ținuta când se aplecă și dădu mâna cu Flynn. Connor îi strânse și el mâna căpitanului. Bătrânul semăna foarte bine cu Kally, dar ochii albaștri ai acestuia erau puțin mai șterși și căpătaseră o nuanță ușor lăptoasă. În lumina lunii, părul îi părea albastru-argintiu, la fel ca și al fetei, dar, când îl privi mai bine, băiatul văzu că era complet alb.

Connor mai observă ceva ce nu remarcase până atunci. Cu toate că și Flynn ședea într-un scaun mobil, acesta nu semăna deloc cu scaunele rulante ale celorlalți membri ai echipajului și, spre deosebire de aceștia, picioarele nu-i erau acoperite de un sac impermeabil. În schimb, purta niște pantaloni groși de postav și, în timp ce vorbea, bătea ritmic cu tălpile goale în podea.

— Dumneavoastră nu sunteți invalid! se trezi Connor exclamând.

Ceilalți se întoarseră deodată spre el și-l muștruluiră din priviri.

— Ah.... n-am vrut să spun asta, se scuza Connor, îngrozit că dăduse glas acestui gând.

Bart îl privi negru de furie, și Connor se întoarse imediat spre Kally:

— Îmi pare *nespus* de rău. N-am vrut să fac nicio aluzie...

Kally zâmbi, clătinând din cap:

— Nu te necăji, Connor. Uneori nu-i deloc ușor să stai alături de noi. Într-adevăr, Flynn nu este invalid.

— Domnule, interveni Bart schimbând subiectul, Kally ne-a spus că acesta este un vas pentru scufundări.

— Poftim? întrebă Flynn, ale cărui gânduri erau vădit într-o cu totul altă parte.

— Tati, e vorba despre vasul nostru, îi zise Kally.

— Ah, bineînțeles, răspunse căpitanul, răsucindu-se din nou spre ei. Da, firește, copiilor le place foarte mult să înoate în adâncuri.

Connor zâmbi când îl auzi pe Flynn spunându-le „copii” membrilor echipajului. Deși Kally părea singurul lui copil, căpitanul adoptase o atitudine părintească față de toți ceilalți componenți ai echipajului.

— Și cum ați ajuns să faceți scufundări? întrebă Connor.

— Provin dintr-o familie de marinari, răspunse Flynn. Tatăl și bunicul meu au fost amândoi căpitani de vas. Scufundările au fost dintotdeauna pasiunea și profesiunea noastră. Pornind de la insula Cozumel și

până la insula Christmas, cunosc ca-n palmă toate locurile bune pentru scufundat. Însă, odată ce s-a născut Kalypso a mea, lucrurile s-au schimbat. Fata mea era diferită... specială!

Flynn își întinse mâna spre obrazul tinerei, și Kally își întoarse capul și îi sărută cu gingășie palma.

— Alții ar fi adăpostit-o de vitregiile mării și ar fi ținut-o pe uscat, dar, prin aceasta, nu aș fi făcut decât să-i frâng aripile îngerășului meu. Minunata mea Kalypso... chiar dacă pe uscat are nevoie de acest scaun pentru a se mișca, în apă zboară ca 'o rândunică.

Connor se întrebă ce voia să spună prin asta, însă Flynn continuă:

— Noi suntem genul de oameni singuratici, dar, chiar și așa, sunt mulți care au auzit de noi și unii au hotărât să ni se alătore — copii la fel de excepționali ca și Kalypso, pe care i-am primit cu dragă inimă la bordul vasului. Aceștia nu le-a fost deloc greu să se adapteze pe *Lorelei* și, în prezent, ei se ocupă în proporție de nouăzeci la sută de manevrarea vasului, iar eu nu intervin decât atunci când este cu adevărat nevoie — ceea ce, sincer vorbind, se petrece din ce în ce mai rar.

Kally clătină din cap.

— Tati, știi bine că nu-i așa, îi zise ea, întorcându-se apoi către ceilalți. Tati crede că e prea bătrân ca să mai fie căpitan și consideră că va trebui cât de curând să se retragă.

Tânăra se întristă pentru o clipă și, deodată, după ce-și îndreptă privirea spre Bart, zâmbi și schimbă numaidecât subiectul:

— Acum, din moment ce știți cum ne-am strâns echipajul vasului, ce-ați zice să ne amintiți cum ați ajuns *voi* la bord?

Bart se arată stânjenit:

— Am cam dat de bucluc după ce-ai plecat de pe *Delfinul Deocheat*.

— Serios? întrebă Kally vădit amuzată. În cazul ăsta, trebuie să știți că ne îndreptăm dincolo de recif, însă, dacă doriți, am putea face cale-ntoarsă și să vă lăsăm în port. Sau, dacă nu vă displace, ne puteți însoți și voi, căci ne îndreptăm spre un loc foarte important pentru scufundători.

— Da? interveni Connor. Unde e?

— Se numește Golful Infernului, dar seamănă mai degrabă cu paradisul, răspunse entuziastă Kally. Nu-i departe de aici și e un loc incredibil de frumos. Găsești acolo scoici cu perle, căluți-de-mare pitici și rarisime caracatițe cu tentacule albastre...

— Trebuie să fie încântător! spuse Bart.

— Kally, invitația ta ne onorează, interveni Jez, dar mă tem că trebuie să rămânem în *Calle del Marinero*, pentru că duminică în amurg ne întâlnim acolo cu *Diablo*.

— Jez, până duminică mai sunt două zile! spuse Kally. Până atunci, avem timp berechet să ne întoarcem.

— E perfect! se înflăcăra Bart.

Connor se văzu nevoit să fie de acord, căci i-ar fi plăcut mult mai mult să-și petreacă timpul liber făcând scufundări în compania echipajului de pe *Lorelei*, decât să se întoarcă într-una dintre speluncile plutitoare din *Calle del Marinero*. Și, bineînțeles, nu avea nicio tragere de inimă să-l întâlnească din nou pe Moonshine — mare amator de rock-marinăresc și expert în mânuirea steluțelor *shuriken* —, ori să dea din nou cu ochii de gorilele acestuia.

— Hai, Jez, insistă Bart. Prietene, unde ți-e simțul aventurii?

Jez clătină din cap și, în cele din urmă, încruntarea îi dispăru într-un surâs:

— Bine, haideți să mergem.

— Excelent! spuse Kally.

Flynn își îndreptă atenția spre timonă și cârmi vasul prin gura portului, îndepărtându-l de *Calle del Marinero*.

Momentele părăsirii portului erau de fiecare dată speciale, gândi Connor. Bucuria pe care o trăia nu se rezuma atât la părăsirea uscatului, cât, mai ales, la detașarea de toate reperele obișnuite ale vieții și pătrunderea într-o lume unde nimic nu e static. Era o senzație năucitoare, un sentiment față de care, la numai paisprezece ani, Connor Tempest devenise deja dependent.

CAPITOLUL 5

Înot nocturn

— Ia te uită, se pare că am învățat repede jocul! spuse Connor decartând ultima carte și ridicându-și palmele.

Jez clătină din cap și-și înalță sprâncenele, iar Lika își aruncă dezamăgită cărțile.

— Norocul începătorului, râse João, ai cărui ochi străluceau puternic în lumina lămpii.

Înaintarea spre recif părea să decurgă fără probleme. Oceanul era liniștit și stelele străluceau suficient de puternic cât să le lumineze calea. Flynn se afla la cârmă, iar Diani și Teahan primiseră sarcina de a manevra velele la ordinele căpitanului și de a ajusta ocazional vergile greementului.

În ceea ce-i privea pe restul membrilor echipajului, acestora nu le mai rămăsese altceva decât să

se relaxeze. Din câte se părea, a doua îndeletnicire a echipajului era aceea de a se destinde și de a se bucura de viață. Lui Connor nu-i era deloc greu să se simtă ca acasă — mai ales că simțea un sentiment familiar de camaraderie față de echipaj, în special față de Lika și João, cu care el și Jez începuseră să se întreacă tot mai înverșunat la jocul de cărți. Între timp, Bart și Kally conversau absorbiți, la prora vasului. Connor le zări siluetele prin pânza velor.

— Fac o pereche minunată, nu?

Connor își ridică privirea și-l văzu pe João indicându-i din cap spre Kally și Bart. Connor îi zâmbi aprobator.

— N-am văzut-o niciodată pe Kally atât de fericită, adăugă João. Cred că Bart s-ar putea să rămână pentru totdeauna pe *Lorelei*, râse el.

— Poate că vom rămâne cu toții, spuse Jez. Prietene, crede-mă, vasul vostru pare mult mai interesant.

— Serios? Dar voi sunteți totuși pirați! spuse João. Aveți nevoie de aventură, de senzații tari și de aventuri primejdioase, nu? Viața pe *Lorelei* ar fi mult prea plictisitoare pentru voi.

Jez se lăsă pe spătar și se întinse ca o felină.

— Amice, știi ceva? Cred că nu ne-ar strica puțină plictiseală. Sunt pirat încă de când eram de-o

șchioapă și mă simt splendid să am și eu o mică vacanță.

João zâmbi:

— Connor, tu ce spui? Ești și tu de aceeași părere?

— Connor de-abia a venit pe *Diablo*, răspunse Jez.

În plus, sora lui a rămas la bordul vasului și nu cred să-și dorească s-o părăsească, nu-i așa, prietene?

— Bineînțeles, spuse Connor, dând hotărât din cap.

— Sunt gemeni, continuă Jez.

— Da? întrebă Lika privindu-l atentă pe Connor. Se spune că gemenii au o legătură aparte între ei și pot comunica fără ajutorul cuvintelor. E adevărat?

Connor ridică din umeri:

— Nu știu dacă-i chiar așa, dar eu și Grace ne putem simți reciproc stările launtrice.

— Serios? întrebă Lika. Ce zici, poți simți ce gândește Grace în aceste momente?

— Ah, nu cred, răspunse Connor.

Lika îi zâmbi:

— Încearcă.

Connor cedă rugăminții și închise ochii. Ceilalți păstrară tăcerea. Vizualizând mental imaginea surorii sale, așa cum îl privise când coborâse în barcă și se îndepărtase de *Diablo*, Connor se concentrează asupra chipului ei. Grace părea să dorească să-i

spună ceva, dar Connor nu reușea să-i audă cuvintele. Trebuia să găsească o modalitate prin care să se apropie mai mult.

Amintindu-și de medalionul pe care i-l dăduse, încercă să și-l imagineze la gâtul surorii sale, în speranța că va reuși astfel să amplifice legătura dintre ei — și reuși!

Deodată, Connor îi auzi clar cuvintele:

Pericol, în adâncuri.

Claritatea viziunii îl înmărmuri. Să fi fost oare cu adevărat o viziune sau doar o simplă halucinație? Ținându-și în continuare ochii închiși, o văzu pe Grace mai aproape și îi remarcă îndată neliniștea din ochi și vorbele ce-i erau adresate cât se poate de clar:

Pericol, în adâncuri.

Inima începu să-i bată cu putere și, deschizând ochii, văzu că prietenii săi îl priveau nedumeriți.

— Ce este? întrebă Lika.

— Grace mi-a vorbit, răspunse Connor.

— Chiar așa? Și ce ți-a spus?

Connor inspiră profund și, în timp ce-și liniștea gândurile, se hotărî la un răspuns:

— Mi-a zis că...

— Amice, hai odată, spuse Jez. Nu ne mai fierbe!

— Mi-a zis... fii blând cu noii tăi prieteni, pentru că nu știi mai deloc să joace cărți!

Lika și João îl priviră înmărmuriți și, după un moment de tăcere, izbucniră amândoi în râs.

Timpul trecu repede și, după mai multe partide de cărți, Flynn strigă de la pupă:

— Am ajuns!

— Am ajuns! repetă Kally, țâșnind entuziasmată spre mijlocul vasului, în timp ce Bart alergă alături de ea.

În doar câteva minute, membrii echipajului se strânseseră în mijlocul punții și, în timp ce păreau să aștepte ceva... sau pe cineva, privirile marinarilor se îndreptară imediat spre Flynn, când acesta coborî de pe puntea de comandă și porni încet spre ei. Căpitanul păsea inegal, călcând ușor cu o gheată pe scândurile punții și bubuind cu cealaltă.

Când se alătură celorlalți, chipul bătut de vreme al căpitanului se lăți într-un zâmbet larg.

— Avem parte de-o noapte splendidă pentru înot, spuse el. Și suntem într-un loc magnific, nu?

Scăldate în lumina blândă a lunii pline, nerăbdătoare și optimiste, chipurile marinarilor erau cu toate ațintite asupra căpitanului. Connor îi privi fascinat.

— Ei, ce mai așteptați? spuse Flynn. A sosit momentul să vă cufundați și să explorați reciful! Cine vrea să fie primul?

Scrutând puntea cu privirea, ochii lui poposiră pe Lika. Încuviințând din cap, fata ieși din mulțime și își îndreptă scaunul până la marginea vasului, unde așteptă o clipă și privi marea. Flynn se apropie și își așază palma pe umărul ei. Căpitanul începu să murmure o melodie și, deodată, sacul impermeabil începu să se miște, mai întâi încetisor, apoi tot mai puternic — de parcă atingerea și melodia căpitanului i-ar fi adus la viață picioarele tinerei.

— Ești pregătită? o întreabă tandru Flynn.

Lika dădu afirmativ din cap și desfăcu de la brâu șiretul sacului, dezvăluind de sub acesta nu două picioare lipsite de vlagă, ci o impresionantă coadă de pește, ce bătu puternic în punte, de parcă s-ar fi arătat bucuroasă că e în sfârșit liberă.

Pentru Connor, imaginea era la fel de obișnuită pe cât era de incredibilă, căci simțise încă de la început că *Lorelei* nu era un vas oarecare. Connor îl privi pe căpitan cum o ridică în brațe pe Lika și o apropie de marginea vasului, după care îi dădu ușor drumul în apă.

Flynn se întoarse zâmbind spre ceilalți:

— Cine urmează?

João se apropie de Flynn și, din nou, căpitanul începu să fredoneze aceeași melodie ciudată, care stârni mișcări sub sacul care-i acoperea tânărului

jumătatea inferioară a corpului. După ce João își desfăcu sacul, Flynn îl ajută să ajungă la marginea vasului, de unde plonjă în apă și se cufundă în adâncuri, dar nu înainte de a face un salt în aer.

Flynn îi chemă unul câte unul pe toți membrii echipajului și le dădu drumul în ocean și, în cele din urmă, printre cele douăsprezece scaune goale, nu mai rămăseseră decât Connor, Bart și Jez.

Flynn le făcu semn să-l urmeze:

— Veniți. O să-i privim de la pupă.

Băieții îl urmară tăcuți la câțiva metri în spate și, după ce urcară rampa înclinată ce ducea pe puntea de comandă, i se alăturară la timonă și priviră oceanul.

Timp de câteva clipe nu zăriră decât unduirile line ale apei. Apoi, João și Lika ieșiră la suprafață. Cozile acestora, care arătau mate și monocrome pe punte, străluceau puternic și iluminau feeric apa în jurul lor.

— Nu-i așa că sunt minunați? întrebă Flynn, al cărui chip lucea în reflexiile apei.

— Sunt... sunt sirene! spuse Bart uluit.

Zâmbind, Flynn își întinse un braț osos și îl cuprinse pe Bart pe după umăr.

— Nu cred că lui João i-ar plăcea să-i spui că este sirenă, chicoti el. Noi le spunem cozi-de-pește. Ei

sunt cozile mele de pește — minunatele mele cozi-de-pește!

— Haideți și noi! spuse Bart, ai cărui ochi radiau de bucurie.

— Domnule, vă deranjează dacă înotăm și noi împreună cu ei? întrebă el, întorcându-se spre căpitan.

Flynn zâmbi și negă dând din cap.

Connor, Bart și Jez se dezbrăcară până la chiloți și plonjară în apa întunecată a oceanului. O clipă mai târziu, întunericul căpătă intensitatea luminoasă a razelor laser. Privind sub el, Connor îi văzu dedesubt pe Lika și pe João. Băiatul îl privi apoi pe Bart înotând spre Kally. Așa cum spusese și Flynn mai devreme, tânăra arăta sub apă ca un adevărat înger. Cu toții arătau magnific și înotau cu atâta grație și ușurință, încât îl făceau pe Connor să se simtă foarte stângaci într-ale înotului.

— Bun venit în lumea noastră, spuse João, lăsând în spate reciful ce strălucea ca un șirag de mărgearuri roz și înotând în întâmpinarea lui.

— Ne face mare plăcere că ați venit și voi, zise Kally foarte bucuroasă.

Cozile-de-pește puteau vorbi sub apă, gândi Connor, privind surprins spre Bart și Jez și întrebându-se dacă ar putea căpăta și el astfel de abilități magice. Băiatul își deschise buzele să spună ceva și înghiți o gură de apă sărată.

Kally îi zâmbi, spunându-i:

— Aceasta este lumea noastră și, așa cum noi avem unele limitări în afara apei, la fel și voi suferiți de unele îngrădiri în adâncul oceanului. Dar vă încredințăm că sunteți oaspeții noștri bine-veniți.

Spunându-i acestea, Kally plonjă în adâncuri, lăsând în urma ei un curcubeu strălucitor. Connor își dori să fi fost și Grace alături de el, să împărtășească împreună această minunată experiență. Amintindu-și de mesajul pe care i-l trimisese mai devreme, Connor încercă să-i transmită și el un mesaj și să-i dea de știre că se înșelase și că totul era în regulă:

Fermecător, în adâncuri.

În speranța că sora lui îl va putea recepționa mental și ar putea vedea măcar o imagine din acel loc splendid, Connor repetă de câteva ori mesajul și apoi se cufundă în adâncuri, urmând luminile multicolore și alăturându-se prietenilor săi, noi și vechi.

CAPITOLUL 6

Cozi-de-pește

După ce cozile-de-pește își terminară baia nocturnă, Flynn aruncă în apă o funie. Băieții reveniseră mai devreme pe punte și îl urmăreau pe Flynn cum îi ajuta pe ceilalți să urce la bord. Când Bart își oferî ajutorul, Flynn clătină din cap.

— Mulțumesc, dar mă descurc, îi spuse el puțin cam aspru.

Căpitanul îi cără pe rând la scaunele lor și le acoperi cozile în aceiași saci impermeabili, în care turnă puțină apă de mare și îi legă apoi strâns.

— Cozile nu trebuie să li se usuce complet, îi spuse băiatului căpitanul, după care începu să acționeze un mâner la fiecare scaun și le înclină spătarele la orizontală. Flynn luă de pe o bancă mai multe pături, îi înveli grijuliu pe fiecare și, de parcă

ar fi fost vrăjiți, toți cei doisprezece se cufundară brusc într-un somn profund.

— Șocul revenirii în lumea noastră este foarte obositor pentru ei, îi lămuri căpitanul. Acum trebuie să se odihnească și, după ce se vor trezi, vor reveni la normal, adăugă el, aruncându-le băieților câte o pătură. Luați astea și mergeți la proră să dormiți.

Spunându-le acestea, Flynn se întoarse și dispăru spre scaunul său de la timonă.

Connor dormi buștean și se trezi dornic să vadă că era cu adevărat pe *Lorelei* și că totul nu fusese doar un vis. Băiatul se arată mulțumit constatând că se afla în continuare la bordul vasului, și că Jez era și el treaz și îi putea ține companie.

— Sirene! spuse Jez. Îți vine să crezi? Sunt sirene!

— Ei nu-și spun așa, îi zise Connor vorbind încet, să nu-l trezească pe Bart, care încă dormea alături de ei. Ai uitat? Le place să-și spună cozi-de-pește.

— Hmm, spuse Jez. Indiferent ce-ai spune, pentru mine sunt niște creaturi marine mitologice, de a căror existență nici nu aveam habar!

Connor zâmbi.

— Ei bine, acum știi clar că există. Pare incredibil!

Băiatul se ridică în capul oaselor și privi în spate, spre locurile unde cozile-de-pește dormeau în scaunele lor.

— Connor, spuse Jez pe un ton complet schimbat.

— Da?

— Sunt puțin îngrijorat de siguranța noastră.

— Serios? zâmbi Connor. Crezi că s-ar putea să pună ceva la cale?

Jez deveni dintr-odată foarte serios:

— Mi-am amintit de vechile mituri și de siren... cozile-de-pește sau cum vrei să le spui, și, ei bine, conform legendelor, aceste creaturi obișnuiau să-i farmece pe marinari și să-i ia prizonieri.

— Crezi că am fost ademeniți să ajungem pe vasul lor? întrebă Connor alarmat.

Jez ridică din umeri:

— Nu știu. Dar, în definitiv suntem aici, nu? S-ar putea să mă înșel, dar cred că am navigat o distanță măricică în noaptea asta și s-ar putea să fi ajuns la multe mile depărtare de *Diablo*.

Connor privi spre marginea vasului. Să fi avut oare dreptate Jez? Era greu de spus. Cum și-ar fi putut da seama că se află într-o altă zonă maritimă? În lipsa oricăror repere, cum ar fi putut distinge sectoarele marine între ele?

— Poate sunt puțin cam paranoic, adăugă Jez, dar nu-mi pot alunga sentimentul că e ceva în neregulă.

Connor se încruntă și își aminti de viziunea fulgerătoare a surorii sale și de mesajul acesteia:

Pericol, în adâncuri. Să fi încercat să-l avertizeze în privința echipajului de pe *Lorelei*? Oricât ar fi vrut să creadă în mesajul ei, Grace nu avea însă de unde să știe unde ajunsese și cu atât mai puțin că era cu adevărat în primejdie. Băiatul se gândi că n-ar strica să-i împărtășească lui Jez viziunea pe care o avusese.

— De fapt, zise el, ar fi ceva...

— Hei, deja v-ați trezit? îl întrerupse vesel Bart, ridicându-se în capul oaselor și bătându-i prietenește pe umăr. Cum se simt Corsarii mei în dimineața asta?

— Îngrijorați, răspunse Jez.

— Îngrijorați? repetă Bart. În legătură cu ce?

— Prietene, nu mi-e deloc ușor, căci știu cât de bine te înțelegi cu Kally și cât de mult îți place aici...

Bart se încruntă:

— Jez, dacă ai ceva de spus, te rog, zi odată.

— Știi ce se spune despre sire... Ăăă, despre cozile-de-pește?

— Ce anume, că poartă ghinion celor care îi întâlnesc?

Bart nu se arată deloc surprins de întrebarea lui Jez. Se prea poate să fi cugetat și el la miturile referitoare la sirene.

Jez confirmă dând din cap:

— Da, și nu numai atât.

Bart ridică din umeri:

— Asta-i tot? Dacă te îngrijorează mitologia marină, dă-mi voie să-ți spun că viața e mult mai complicată decât niște simple legende. Gândește-te la sora lui Tempest, Grace, care a fost răpită de vampirați și nu a pățit nimic. De fapt, din câte ne-a spus, aceștia au avut mare grijă de ea. Am dreptate, Connor?

Connor îl aprobă tăcut și, o clipă mai târziu, chipul i se întunecă la gândul conflictului pe care îl avusese Grace cu maleficul Sidorio. Băiatul se înfioră când își aminti că Sidorio o închisese pe Grace în cabina ei, cu intenția vădită de a-și potoli setea de sânge. Însuși căpitanul vampiraților se văzuse nevoit să apeleze la metode extraordinare, pentru a o salva de la o moarte sigură. Grace îi povestise cu mult calm prin tot ce trecuse, dar aceasta se datorase probabil faptului că Sidorio fusese imediat alungat de pe corabie și de-atunci nu se mai auzise nimic de el.

Connor se întoarce spre Bart:

— Da, au fost cu toții foarte grijulii față de ea, mai puțin unul.

— Asta și voiam să spun, zise Bart. Trebuie să fim deschiși și să nu-i judecăm pe ceilalți numai după meritele sau defectele unui singur individ. În fiecare grup de oameni există și persoane bune, și elemente negative...

— Bart, dar tipii ăștia nu sunt oameni, nu? îl întrerupse Jez. În definitiv, în loc de picioare au cozi de sirene.

Connor se așteptă ca Bart să răbufnească înfuriat la auzul acestor cuvinte, dar, în schimb, Bart zâmbi liniștit:

— Jez, nu-i frumos să subestimezi un echipaj întreg, doar pentru simplul fapt că sunt puțin diferiți de noi. Ah, uite că tocmai se trezesc.

Prietenii urmăriră privirea lui Bart de-a lungul punții — unde, unul câte unul, membrii echipajului își dădeau la o parte păturile și își ridicau spătarele scaunelor. Vigoarea părea să-i fi animat dintr-o dată, căci începură imediat să râdă și să vorbească unii cu alții. După cum le spusese și Flynn, odihna îi readusese cu bine în lumea de deasupra apei. Băieții o priviră pe Kally cum își întoarse scaunul și porni numaidecât spre ei.

— Bună dimineăta, pirați! îi întâmpină Kally strălucitoare. Cum vă simțiți?

— Splendid! spuse Bart radios, întinzându-și brațul și luând-o pe tânără de mână.

Cei doi arătau asemenea unui cuplu aflat de multă vreme împreună și nici pe departe ca doi cunoscuți care se întâlнисeră cu doar o seară în urmă. Kally era minunată. Văzând-o din nou și

ascultându-i glasul zglobiu, Connor își dădu numaidecât seama de sentimentele pe care le trăia Bart. Cu excepția cozii de pește, Kally era o fată ca oricare alta — sau, mai bine spus, o fată obișnuită, dar totodată foarte frumoasă, inteligentă și nostimă. Momentul părăsirii vasului avea să fie unul greu — îndeosebi pentru Bart —, dar acest lucru nu va fi în niciun caz provocat de marinarii de pe *Lorelei*. Membrii echipajului erau cu toții minunați, așa cum de altfel le era și vasul. Connor hotărî să lase grijile deoparte și să se bucure la maxim de șederea la bordul ambarcațiunii.

— Băieți, strigă João alăturându-li-se, haideți să luăm micul dejun!

Ziua trecu repede la bordul vasului. După micul dejun, membrii echipajului făcură o nouă baie în ocean. Tinerii pirați îi însoțiră din nou și, de această dată, în timp ce înota alături de ei, Connor nu se mai arătă câtuși de puțin mirat de faptul că noii săi prieteni aveau aripioare luminescente și că puteau vorbi sub apă.

Când reveniră pe punte, în timp ce se ștergea cu un prosop, Connor întrebă când vor ajunge în Golful Infernului.

João îi zâmbi:

— De-abia aștepti să faci și acolo o scufundare, nu? Ei bine, nu-ți face griji, pentru că vom ajunge cât de curând. Între timp, avem o mulțime de distracții...

Connor zâmbi larg. În comparație cu timpul petrecut pe *Diablo*, o zi pe *Lorelei* era o adevărată binecuvântare. Neavând nimic de făcut, putea să-și petreacă timpul liber perfecționându-și tehnica la jocul de cărți bluejack, să se bronzeze, să savureze aperitive delicioase și să sporovăiască vrute și nevrute cu Jez, Lika și João.

Bart nu li s-a alăturat, rămânând toată ziua alături de Kally. Ori de câte ori Connor privea spre ei, îi vedea vorbind sau râzând împreună, ca doi prieteni foarte vechi — sau chiar mai mult decât prieteni. Connor se întrebă ce ar avea atât de multe de vorbit, dar bănuia că, probabil, discuțiile nu le erau cu nimic mai profunde decât taifasul pe care el îl întreținea cu ceilalți marinari.

Flynn cârmea vasul foarte lin — atât de lin, încât, în majoritatea timpului, nici nu-ți puteai da seama că se afla în mișcare. Într-un târziu, soarele scăpătă după orizont și amurgul lăsă curând locul întunericului împestrițat de stele. După ce cinară, João zdrăngăni la chitară, iar Lika, Teahan și Diani le cântară oaspeților pirati cântece marinărești.

Connor îl văzu la un moment dat pe Bart luând-o din nou de mână pe Kally. La sfârșitul ultimului cântec, cei trei pirai aplaudară, iar Jez și Connor se apropiară să-l felicite pe João.

— Foarte frumos, prietene, îi zise Jez.

João le zâmbi:

— Știți și voi să cântați la vreun instrument? Nu? Dacă vă face plăcere, vă pot învăța câteva acorduri.

Puțin mai târziu, Bart și Kally li se alăturară și Bart își puse palmele pe umerii lui Connor și ai lui Jez, spunându-le:

— Băieți, aș vrea să vă spun ceva.

— Vă lăsăm să discutați singuri, spuse Kally, făcându-i semn lui João s-o urmeze.

Fără prea mare tragere de inimă, João puse chitara jos și cei doi se îndepărtară, lăsându-i singuri pe Cei Trei Corsari.

CAPITOLUL 7

Ruptura

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connor.

— Ah, nimic neobișnuit, spuse Bart. Băieți, mâine când ne vom întâlni cu *Diablo*, cred că eu voi rămâne pe *Lorelei*.

Jez rămase cu gura căscată:

— *Ce!?*

Connor se încruntă. Înțelegea foarte bine cât de ispititoare era ideea de a rămâne pe *Lorelei* — în special pentru Bart, ale cărui sentimente pentru Kally erau evidente —, dar chiar și așa...

— Nu-mi vine să cred, îi zise el. Toată viața ai vrut să fii pirat. Asta mi-ai spus chiar tu, în prima mea noapte petrecută pe *Diablo*, îți amintești?

Bart dădu din cap:

— Bineînțeles, prietene. Firește că-mi aduc aminte, dar lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Eu

nu sunt genul de om care se hotărăște numai după ce scrie o listă cu argumente pro și contra. Eu mă conduc întotdeauna după ce-mi spune inima. Și, în momentul de față, simt că trebuie să rămân alături de Kally și de ceilalți.

— Nu poți face așa ceva! interveni Jez, reușind în sfârșit să închege o propoziție. Connor are dreptate — toată viața te-ai pregătit să devii pirat. Pe *Diablo* am ajuns amândoi *în urmă cu opt ani* — opt ani, ține minte. Ai de gând să dai cu piciorul acestor ani doar pentru un moft și pentru domnișorica aia din scaun?

Bart îl privi înfuriat:

— Să nu-i mai spui așa. Și să nu-ți închipui vreo clipă că mi-a fost ușor să iau această hotărâre. Toată ziua am vorbit despre asta și, dacă aș putea să mă împart în două, aș fi cel mai fericit om din lume. Un Bart care să se întoarcă alături de voi pe *Diablo*, și un altul care să rămână aici și să-i ajute pe Kally și pe Flynn.

— Ce vrei să *spui*? *Cum să-i ajuți*? întrebă Jez parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Flynn este bătrân, răspunse Bart. Până acum s-a îngrijit foarte bine de echipajul său, dar, pe zi ce trece, își pierde din puteri și nu va mai putea fi multă vreme căpitanul vasului. Și, oricât de independenți ar fi aceștia, tot au nevoie de cineva care să-i ajute. Nu pot supraviețui singuri.

— Ei poftim! clătină Jez din cap. Se vede clar că te-a fermecat!

— M-a fermecat?!

— Cum altfel îți poți explica vorbele? Ai urcat la bordul acestui vas cu nici douăzeci și patru de ore în urmă, ca un pirat matur și lucid, și, deodată, vrei să renunți la totul pentru ea!

— Nu o fac numai pentru Kally.

— Bart, nu te mai ascunde după deget, spuse Jez. Te cunosc de multă vreme și nu mă poți păcăli. Nu-mi zice că faci asta pentru cine știe ce scop nobil, căci știm cu toții cât ești de sensibil în fața frumuseții feminine. Și Kally este cu adevărat frumoasă. Nu am nicio îndoială în această privință, clătină Jez din cap. Dar chiar și în ciuda frumuseții, Kally rămâne totuși o *sirenă*.

— Ei își spun *cozi-de-pește*, îl corectă Bart surprinzător de calm.

— Numește-i cum dorești, *cozi-de-pește*... kulullu... naiade... ondine... Nu are nicio importanță cum le spui, pentru că nimic nu poate schimba faptul că sunt pe jumătate pești, pe jumătate oameni și îi ispitesc pe marinari spre pieire.

— Chiar de-ar fi adevărat ce spui, ea nu mă ispitește spre nicio pieire. Eu n-am spus nimic despre *moarte*, ci am vorbit numai despre *viață* — despre

viața mea, pe care vreau să mi-o trăiesc aici, pe *Lorelei*.

Jez ridică din umeri:

— Asta nu-i viață. Nu-i de tine așa ceva. E mai degrabă o moarte lentă.

În timp ce pirații deveneau tot mai înflăcărați și mai gălăgioși, Connor observă că membrii echipajului începură să se apropie curioși de ei și, câteva clipe mai târziu, se strânseseră grămadă în jurul lor. Connor și João se priviră ușor stânjeniți.

Epuizându-și cuvintele și descărcându-și sufletul, Bart și Jez se opriră dintr-odată din ceartă și, pe neașteptate, Jez își dădu seama că nu mai erau singuri.

— Sirene afurisite! strigă el, privind furios în jurul său, după care își croi drum printre scaunele rulante ale acestora și mărșalui nervos în cealaltă parte a punții.

Kally se apropie de Bart. Tânăra îl privi tristă și se uită apoi spre Jez.

— O să-și revină, îi zise ea strângându-i cu tandrețe mâna. Are nevoie de timp pentru a se obișnui cu ideea, dar sunt convinsă că o să se răzgândească până mâine, când ne vom întoarce în *Calle del Marinero*. O să vezi că am dreptate.

Connor privi în lungul punții. Jez ajunsese la proră. De acolo nu ar mai fi putut decât să sară peste

bord — o alegere deloc potrivită, având în vedere că se aflau în mijlocul oceanului.

Connor se uită înapoi la Bart. Așa să se termine oare prietenia Celor Trei Corsari? Chiar dacă Bart era convins că nu-l înșela instinctul, Connor simțea cu totul altceva. Pe *Lorelei* era ceva în neregulă.

Băiatul văzu încă o dată chipul surorii sale și îi auzi avertismentul: *Pericol, în adâncuri*. De-acum știa însă la ce se referea acesta. Primejdia o reprezentau Kally și ceilalți marinari ai vasului, care izbutiseră să-l îndepărteze pe Bart de prietenii săi, de familia sa de pirați. Connor, cu toate că nu voia să fie nevoit să aleagă una dintre părți, se duse să-l liniștească pe Jez. Bart o avea de-acum pe Kally. Jez era cu totul singur.

CAPITOLUL 8

Rechinul

Sidorio — vampiratul renegat — se odihnea la doi stâneni în adâncul oceanului, într-un loc complet întunecat, departe de lumina soarelui. Bezna îi impregna întreaga ființă și părea să-i pătrundă în urechi, în nări și în orbitele ochilor cu aceeași forță ca și apa — exact așa cum îi plăcea și lui. Lumina era pentru el o adevărată pacoste. Alții se agață de lumină și se tem cumplit de întuneric, zâmbi el. Cât de mult ar detesta ei un asemenea loc.

Și totuși, multe creaturi o duc bine în acest loc, gândi vampiratul, în timp ce privea un mic banc de ciclostomi oceanici, care se hrăneau dintr-o halcă de balenă, scăpată probabil de un răpitor. Acești pești de-abia dacă își merită numele de „pești”. Asemănători țiparilor, nu aveau totuși luciul solzilor

acestora, ci semănau mai degrabă cu niște viermi groși — niște creaturi dezgustătoare, care se hrăneau numai cu mortăciuni, incapabile să vâneze și să-și ucidă singure prada. *Din moment ce nu au dinți, este și normal să fie așa*, gândi Sidorio, trecându-și limba peste auriul incisivilor.

Lipsurile ciclostomilor erau însă din plin compensate prin inventivitate. Cu toate că nu aveau dinți, reușeau să molfăie într-un ritm amețitor carnea până la oase și, chiar dacă arătau cât se poate de respingători, dădeau dovadă de o cruzime cumplit de eficace — o combinație pe care Sidorio nu putea să n-o admire.

Sidorio observă un nou vizitator sosit în beznă apelor — un rechin-ciocan. La prima vedere nu era cu mult mai arătos decât un ciclostom, dar caracteristicile personalității rechinului compensau mult hidoșenia acestuia. Șiret și sigur pe el, rechinul se apropie de ciclostomi. Necrofagii își continuă însă ospățul până în ultima clipă, după care se îndepărta. Nu avea niciun rost să se pună cu un rechin.

Vampiratul privi cum prădătorul zvâcni spre halcă și luă o înghițitură. Posibil să nu fi fost pe gustul lui — sau dorea probabil să demonstreze ceva —, căci lăsă carnea în pace și se depărtă. Ciclostomii reveniră

imediat și, așa cum le stătea în fire, reîncepură să sugă și să molfăie avizi din halcă.

Rechinul se apropie de Sidorio, și vampirul recunoscă imediat trufia caracteristică puținelor creaturi ce străbat atât adâncurile întunecate ale oceanului, cât și apele luminoase de deasupra. Sidorio întinse un braț și rechinul se apropie și îl împinse cu botul, după care se retrase puțin și se ridică în apă. De-acum stăteau față în față. Sunt egali. *Da, gândi Sidorio, ai dreptate. Amândoi suntem la fel. Amândoi cunoaștem atât lumina, cât și întunericul. Suntem amândoi liberi să alegem orice dorim.*

Vampiratul îl privi în ochi și își dădu seama că rechinul avea chef de joacă. Animalul se ridică și Sidorio îl urmă. Rechinul părea să-l cheme în tăcere — ca și cum ar fi vrut să-i spună că în apele de mai sus putea avea parte de câteva distracții vânătorești. Sidorio înotă în forță în urma rechinului. Sosise vremea să părăsească pentru o vreme adâncurile întunecate ale oceanului.

Avea chef să pornească la vânătoare.

CAPITOLUL 9

Golful Infernului

Apele Golfului Infernului străluceau liniștite în razele de dimineată ale soarelui. *Se pare că am navigat toată noaptea pentru a ajunge aici*, gândi Connor. Oare Flynn nu dormea niciodată? Nici nu era de mirare că arăta atât de slăbit.

În ciuda numelui, golful era un loc foarte frumos. Privind în jur, Connor trăi un profund sentiment de liniște, când, deodată, din apele calme ale oceanului tâșni la suprafață o pereche de delfini. Connor îi urmări încântat cum înotau pe lângă vas, cufundându-se și sărind zburdalnici din apă. Puține erau priveliștile care i-ar fi putut produce o bucurie mai mare la trezire.

Odată ce delfinii se îndepărtară, evenimentele serii trecute îi reveniră năvalnic în minte. Connor își coborî privirea pe punte, unde Jez părea să aibă un

somn foarte agitat. Alături de el era un loc gol. Bart nu dormise lângă ei noaptea trecută. *Despărțirea pare să se fi produs, căci nici n-am plecat de pe vas, și Bart caută deja să rupă toate legăturile dintre noi.*

Privind spre membrii echipajului, îi văzu pe aceștia dormind pe scaunele lor, înghesuite în mijlocul punții. Bart era întins pe o bancă, nu departe de Kally. Văzând aceasta, Connor luă o decizie. Trebuiau să profite de această situație.

— Jez, trezește-te! șopti el, înghiontindu-și prietenul.

— Ceee?

— Trezește-te! repetă Connor. Și caută să nu faci prea mult zgomot.

Jez își deschise pleoapele și clipi:

— Cât e ceasul?

— N-are importanță, spuse grăbit Connor. Cozile-de-pește încă dorm și aceasta este ultima noastră ocazie de a vorbi cu Bart și de a-l convinge să-și schimbe hotărârea.

Jez îl aprobă. Era limpede că nici el nu uitase ce se întâmplase seara trecută.

— Așteaptă-mă aici! spuse Connor. O să-l conving să vină la noi.

Connor porni desculț pe punte și, fără să facă vreun zgomot, după câțiva pași se văzu în apropierea marinarilor ce dormeau înghesuiți unii lângă alții.

Încet și categoric, băiatul își întinse mâna spre Bart, dar, înainte de a apuca să-l atingă, Bart deschise deodată ochii și îl întâmpină pe băiat cu un surâs.

— Vrei să vorbim? șopti Connor. Acolo?

Bart consimți.

— Firește, prietene, răspunse Bart la fel de încet.

După ce se ridică, porniră amândoi spre prora vasului, unde Jez își ridică palma și Bart îl salută în tăcere.

— Prietene, îmi pare rău pentru tot ce-am spus aseară, îi zise Jez.

— Și mie, se scuză Bart. Toată noaptea m-am gândit la cele întâmplute și n-am închis un ochi. Băieți, nici prin gând nu mi-a trecut să vă rănesc — voi sunteți prietenii mei cei mai buni. Știți bine asta, nu?

Jez și Connor îi confirmară tăcuți.

— Tocmai de aceea vrem să fim siguri că ești ferm convins de hotărârea pe care ai luat-o, zise Jez.

— Sunt foarte sigur, răspunse Bart pe un ton care îl făcu pe Connor să-și dea seama că nu era chiar atât de convins pe cât spunea.

— Ce-ai zice să mergem pe *Diablo*... începu Jez, oprindu-se imediat ce-l văzu pe Bart clătînând din cap. Stai puțin, reluă Jez. Așteaptă să auzi ce vreau să-ți spun! Ce-ai zice să ne întoarcem pe *Diablo* și să

— Cu căpitanul Wrathe? întrebă mirat Bart.

— Sunt convins că are cu siguranță o soluție pentru problema acestor marinari, continuă Jez. Connor, ce crezi, n-am dreptate?

Connor își închipui cum ar fi arătat o asemenea scenă, când Bart s-ar fi văzut nevoit să-i spună lui Molucco Wrathe că, după opt ani de zile petrecuți sub comanda lui, s-a hotărât să încalce toate legămintele pe care le luase ca pirat, pentru a se îngriji de un vas cu sirene. Parcă și vedea nuanțele intense de roșu pe chipul lui Molucco, în timp ce reflecta asupra planurilor lui Bart — după care căpitanul îl refuza brusc.

— Cred că-i o idee bună să discutăm și cu Molucco despre aceste lucruri, spuse Connor dând calm din cap. Bart, el nu-i doar căpitanul nostru — și spun asta pentru că l-am auzit chiar eu vorbind despre tine ca despre propriul său fiu.

— Serios? întrebă surprins Bart. A spus Molucco așa ceva?

— Da, îi confirmă Connor, simțindu-se destul de rău că fusese nevoit să mintă, sau, mai bine spus, că exagerase puțin adevărul. Însă era hotărât să facă tot posibilul să-l salveze pe Bart.

— Poate că m-am cam grăbit, spuse Bart. Băieți, dar voi mă știți bine! Uneori sentimentele îmi cam întunecă rațiunea.

Văzând că au reușit să câștige puțin teren, Jez îl luă ușor de umăr:

— Prietene, nu-i nimic în neregulă cu asta. Cu toții ne mai lăsăm câteodată conduși de sentimente. În plus, Kally este o fată foarte frumoasă. Nici nu-i de mirare că te-ai îndrăgostit.

Bart se întoarse și privi în direcția ei. Connor îi urmă privirea și se înfioră când văzu că membrii echipajului începeau să se trezească. Nu mai aveau mult timp la dispoziție. Chiar dacă izbuteau să-l convingă pe Bart să-și schimbe hotărârea, Connor avea totuși sentimentul că lucrurile nu s-ar fi oprit acolo.

— Băieții ăștia chiar au nevoie de mine, spuse Bart.

Jez îl întoarse pe Bart cu fața spre ei:

— Nu, spuse Jez cu blândețe. Ei au nevoie de *cineva*, iar noi îi putem ajuta să găsească această persoană. Destinul tău este pentru lucruri mai mărețe — pentru o corabie a ta, un vas cu *pirați*...

— În plus, interveni Connor, și *noi* avem nevoie de tine — suntem prietenii tăi. Suntem cu toții o familie de pirați — Molucco și Cate... Îți dai seama cum se va simți Cate, când va auzi că ai dispărut și nici măcar nu ți-ai luat la revedere de la ea?

— Cate... spuse melancolic Bart.

Connor se feliçită în sinea lui pentru această lovitură de maestru — dar nu mai avea vreme de pierdut. Kally își ridicase deja spătarul și se uita la ei. Posibil să fi fost o părere provocată de razele soarelui, dar Connor avu pentru o clipă impresia că vede pe chipul tinerei umbra furiei. Fata se întoarse, îl ajută pe João să-și ridice spătarul și, după ce-i șopti ceva, își îndreptară amândoi privirile spre cei trei pirați.

Connor se întoarse spre Bart — dar de-acum nu-i mai putea spune nimic. În fond și la urma urmei, decizia îi aparținea doar lui Bart.

— Nu te îngrijora, prietene, spuse Bart. Știu bine ce-am de făcut.

CAPITOLUL 10

În adâncuri

— Ooo! spuse Connor, zărind un banc de pești argintii ce înotau foarte aproape de suprafața oceanului. Apa este atât de limpede... Sunt sigur că scufundările sunt magnifice aici!

João râse:

— Vei vedea cât de curând! Crezi că ești pregătit?

— Mai întrebi? spuse Connor, radiind de fericire și simțind că nu-și mai poate stăpâni entuziasmul. Cu toate că se afla în lateralul vasului, putea vedea foarte bine bogăția multicoloră a vieții marine care îl aștepta în ocean. Șezând pe punte într-un costum de cauciuc, strâns lipit de corp și îmbăindu-se în razele soarelui, băiatului nu-i venea pur și simplu să creadă cât de bine decursese totul. Cei Trei Corsari erau din nou împreună! Cozile-de-pește primiseră cu bucurie

vestea deciziei pe care o luase Bart — și nici măcar Kally nu se arătase nemulțumită de faptul că piratul se răzgândise în hotărârea lui. La rândul său, Flynn râsese și le spusese că nici vorbă să fi avut de gând să renunțe prea curând la statutul său de căpitan. Tevatura nu fusese decât o furtună într-un pahar cu apă — o furtună provocată de euforia permisiei și, probabil, de farmecul straniu pe care îl exercitaseră asupra lor membrii echipajului și vasul *Lorelei*.

— De-abia aștept să mă cufund acolo, spuse Jez așezându-se alături de Connor, îmbrăcat într-un costum de cauciuc. Trebuie să fie ceva deosebit, nu?

Connor îi confirmă tăcut. Nici el nu mai avea răbdare. Întreaga dimineață făcuseră exerciții de respirație și se simțea cu adevărat pregătit. Exercițiile, numite *pranayama*, aveau menirea de a le încetini bătăile inimii înainte de scufundare. Cu cât inima pulsează mai încet, cu atât se vor putea cufunda mai în adâncuri.

Bart li se alătură și el, însoțit îndeaproape de Kally.

— Kalypso! strigă Flynn de la timonă. Vrei să vii, te rog, puțin?

Kally ridică din umeri și își întoarse scaunul.

— Cei destoinici n-au o clipă de odihnă! spuse ea, lovindu-l prietenește pe Bart peste umăr, înainte de a țâșni în viteză pe punte.

— Se pare că nu-i deloc deranjată de hotărârea ta, spuse Jez trăgându-și fermoarul combinezonului.

— Am discutat foarte mult amândoi, răspunse Bart, și o să ținem în continuare legătura.

Bart se așează lângă prietenii săi și începură să se pregătească împreună pentru scufundare. În timp ce urma instrucțiunile precise pe care João i le dădea din apă, Connor simțea cum pulsul i se încetinea tot mai mult. Deși corpul îi era perfect liniștit, în sinea lui era pe deplin conștient de faptul că se simțea foarte energic și entuziast. Scufundarea în Golful Infernului era un mod perfect de a-și încheia sfârșitul de săptămână.

Alături de Jez și Bart, Connor își ținea picioarele atârinate pe marginea vasului. În apa ce li se întindea în față, alte două cozi-de-pește — Loic și Musimu — se cufundaseră deja pe fundul oceanului, pentru a prinde în adâncuri o funie de care atârnavu câteva greutatea pentru scufundare.

— Cât e de adâncă apa? întrebă Bart imediat ce Loic ieși la suprafață.

— Nu cred că ai vrea să afli, îi zâmbi Loic. Oricum, aici nu-i vorba să te cufunzi cât mai adânc, ci mai ales să redescoperi oceanul — și, într-un anume fel, să te redescoperi *pe tine*.

— Are dreptate, spuse João. Cel mai important lucru este să fiți în permanență relaxați, atât

trupește, cât și mental. Nu vă avântați să coborâți cât mai iute. Dozați-vă eforturile și nu vă grăbiți, așa încât să vă păstrați cât mai mult rezerva de oxigen. Coborâți pe lângă funie și n-aveți nicio grijă, pentru că suntem lângă voi, îi încredință João. În regulă, acum săriți pe rând — mai întâi Connor, apoi Jez și la urmă Bart.

Connor își privi prietenii. Jez și Bart își întinseră brațul drept și toți trei își uniră pumnii, strigând:

— Toți pentru unul și unul pentru toți!

— Gata! strigă Bart. Sărim!

Connor își trase ochelarii, își verifică etichetele de scufundare și plonjă. După ce ieși la suprafață, privi spre punte și, când Jez sări în apă, îl văzu pe Flynn apropiindu-se de Bart, căruia îi șopti ceva.

— O să cobor și eu numaidecât, le strigă Bart. Flynn m-a rugat să-l ajut puțin la vela mare, așa că puteți începe fără mine.

Connor își ridică degetele mari în semn că a înțeles și, deodată, o rază de lumină căzu pe un ochi de apă din fața lui și, spre marea lui surprindere, văzu clar chipul surorii sale, Grace, care îl privi fix și îi vorbi cât se poate de clar:

Pericol, în adâncuri.

Începea să devină absurd. Grace nu putea face așa ceva — era imposibil. Chiar dacă înflăcărarea

începuse să-i joace feste, Connor era absolut convins că totul va fi în regulă. João, Loic și Musimu îi stăteau alături, pentru a-l *ajuta* în caz de nevoie. Nu avea de ce să se teamă. Trebuia să-și păstreze calmul. Connor repetă încă o dată exercițiile de respirație profundă.

Bătând din picioare, tulbură luciul apei și imaginea surorii lui dispăru dintr-odată. După ce clătină din cap pentru a-și limpezi gândurile, Connor scuibă în masca de scufundare, o șterse și își acoperi ochii, după care se cufundă în apă și desprinse una din greutatea de pe funie.

— Bravo, se auzi glasul încurajator al lui João. Nu te grăbi. Contopește-te cu apa.

Connor nu mai consideră deloc straniu faptul că putea auzi sub apă glasul lui João. Tot ce-l interesa era faptul că João îi vorbea foarte calm și îl ajuta să devină cât mai relaxat. Connor își apropie brațele de funie și continuă să se cufunde. Relaxându-se tot mai profund, totul i se părea complet diferit și ajunsese să-și simtă bătăile lente și constante ale inimii și zvâcnirile fiecărui mușchi în parte — din cap și până în picioare —, de parcă s-ar fi contopit într-adevăr cu apa. Posibil ca aceasta să fi fost o trăire similară celei pe care o simțeau sirenele.

— Excelent! îi spuse încurajator João. Dacă vrei, poți da drumul frânghiei.

Privindu-și mâinile în apropierea funiei, deasupra greutateii, Connor își dădu seama că nu mai avea timp de pierdut și, desprinzându-și brațele, se depărtă înot de funie. João apăru imediat lângă el.

— Foarte bine, îi spuse João. Capacitatea ta pulmonară este demnă de remarcat.

Coborâseră mai bine de douăzeci de metri în adâncurile albastre ale oceanului. O pisică-de-mare trecu foarte liniștită prin dreptul chipului său.

— Stai liniștit, spuse João. Nu-ți va face niciun rău. De-acum aparții acestei lumi, la fel ca și ea.

În timp ce admirau împreună mișcările grațioase ale pisicii-de-mare, Connor se simțea de parcă ar fi căpătat acces într-o lume complet nouă. Nu-i venea să creadă că petrecuse atâta vreme doar la suprafața oceanului — unde nu cunoscuse decât o fațetă a vieții.

Simțind pe neașteptate o presiune puternică în plămâni, Connor se încruntă. Nu voia să se sfârșească totul atât de repede.

— Connor, totul este în regulă, nu te îngrijora, auzi în apropiere glasul lui João.

Cred și eu că pentru tine nu-i nicio problemă, gândi Connor, asaltat de un val de avertismente mentale.

— Încă doi-trei metri, îl îndemnă João. Poți să reușești! Nu mai ai mult până la fundul oceanului!

Connor șovăi și își aminti că mulți spuneau că trupul este deseori mult mai puternic decât mintea.

— Concentrează-te asupra respirației, îi spuse foarte liniștitor João. Închipuie-ți bucuria pe care o vei simți odată ce vei atinge fundul oceanului!

Connor zări un banc de pești-clovn aurii și își dădu seama că nu se mai putea opri. Ajunsese foarte aproape de capătul funiei și încă mai putea coborî.

— Așa, Connor! spuse João încurajator. Încă puțin.

Connor îl văzu cu coada ochiului pe Loic alăturându-li-se. Să fi fost totul în regulă? N-ar fi trebuit ca Loic să-l supravegheze pe Jez? Sau Jez renunțase deja? Posibil ca prietenul său să nu fi fost la fel de rezistent ca el.

— Totul e-n regulă, îi spuse João, simțind neliniștea băiatului. Hai, Connor, nu te opri tocmai acum!

Connor își dădu deodată seama că nimic nu era în regulă — și asta înainte de a vedea ochii închiși și corpul inert al lui Jez, dus în adâncuri de Musimu. Imediat ce surprinse această imagine, Connor simți două mâini apucându-l de mijloc și trăgându-l puternic în jos.

— Hai, Connor, îi spuse João pe același ton calm. Nu vrei să ajungi în adâncuri... în adâncurile *morții*?

O clipă mai târziu, Connor văzu fundul oceanului — dar sentimentele de împlinire pe care le-ar fi

putut avea fură dintr-odată copleșite de valul rece al fricii. Cozile-de-pește nu-i aduseseră acolo pentru a-i ajuta să-și perfecționeze tehnica scufundării — ci numai pentru a înlătura obstacolele care îl împiedicau pe Bart să rămână pe *Lorelei*. El și Jez le stăteau în cale și trebuiau uciși! Să fi fost chiar atât de desperați după un căpitan?

Planul lor avea însă o mare hibă. Bart nu era deloc prost și cu siguranță n-ar mai sta cu Kally, dacă ar ști că prietenii acesteia i-au ucis cei mai buni prieteni. Numai că moartea lor s-ar putea să nu semene cu o crimă, ci cu un accident dramatic, o întâmplare nefericită pe care João i-o va aduce la cunoștință cu lacrimi în ochi și-l va convinge pe Bart că, în ciuda insistențelor sale și ale lui Loic, Connor și Jez se încăpățânașeră să continue și se suprasolicitaseră...

Inima băiatului începu să bată puternic — fapt deloc favorabil în situația de față. João și Loic îl strângeau puternic de umeri și, în fața lui, pe fundul oceanului se întindea o priveliște sinistră — un schelet, un lanț și, în mâinile marinarului mort, o sabie ruginită.

— Ia uite! spuse João râzând. Nu ești primul pirat care ajunge pe fundul oceanului!

Ascultând îngrozit aceste cuvinte, Connor își dădu seama că João îl trădase.

— N-ar fi trebuit să se sfârșească așa, spuse João de parcă i-ar fi citit gândurile. L-ați fi putut lăsa în pace, pentru că voi nu aveți nevoie de un alt pirat. Noi, în schimb, nu vom supraviețui fără un căpitan.

Și ce v-ați gândit, hai să ucidem și să ne facem rost de un căpitan! Connor ar fi vrut să-i spună aceasta, dar știa că, dacă și-ar fi deschis gura, n-ar fi făcut decât să-și grăbească moartea. În schimb, preferă să clatine ușor din cap, în speranța că João îi va vedea ura din priviri.

— Nu mă privi așa, zise João. Eu doar îmi ajut camarazii. Așa cum ai fi făcut și tu în locul nostru, îi zâmbi el. Toți pentru unul...

— Și unul pentru toți! adăugă Loic, după care cei doi chicotiră într-un mod oribil.

Ochii i se închiseseră pe jumătate și, cu toate că reușise să-și încetinească respirația, Connor știa că avea o limită și că nu mai putea supraviețui mult timp.

— Își pierde aerul, spuse Loic. Gata, lasă-l. Ne-am făcut treaba. Avem de-acum un nou căpitan.

— E chiar păcat, se auzi glasul tot mai îndepărtat al lui João. Era un tip distractiv. Și celălalt la fel. Era chiar plăcut să avem și noi niște adversari pe măsură la jocul de cărți.

Când se lăsă îmbrățișat complet de întuneric, Connor își simți spatele lovindu-se încet de fundul

oceanului și, deodată, totul se cufundă într-o liniște mormântală. Cozile-de-pește se îndepărtaseră — probabil pentru a vedea ce se întâmplă cu Jez. Connor se gândi la prietenul său. Mai rezista oare Jez sau murise deja? Connor încercă să-și alunge pentru moment această temere.

Nu era prima oară când se vedea în fața morții prin înec. Cheng Li, tânăra care îl salvase mai demult, îi spusese că înecul este o modalitate blândă de a muri — el însă nu avea de gând să zăbovească și să afle dacă fata avea sau nu dreptate. Când își aminti de Cheng Li, simți dintr-odată un val puternic de energie. Tânăra era o luptătoare adevărată și nu renunța niciodată — cu atât mai puțin în asemenea circumstanțe. Parcă o și auzea cum l-ar fi dojenit: *Băiete, te-am salvat de la înec doar pentru a te lăsa înecat de niște sirene?*

Deschizându-și ochii, se văzu față în față cu scheletul piratului și privirea îi poposi pe sabia ruginită din mâna acestuia. *O să împrumut eu asta*, își spuse, întinzând brațul spre mâner. Nu îi veni deloc greu s-o ia din strânsoarea scheletului — și se simți de parcă marinarul chiar ar fi vrut să-i dea o mână de ajutor. De-acum începea greul, căci mișcarea sabiei prin apă era departe de a fi ușoară. Efortul era extrem de solicitant și Connor știa că avea foarte

puțină energie și nu putea ajunge la suprafață decât dacă își drămuia energia și își ținea respirația cât de mult posibil.

Îndârjit și ferm hotărât să nu se dea bătut, Connor începu să înoate, strângând puternic sabia în mâna dreaptă.

Loic își opri ascensiunea când îl văzu pe Connor zbatându-se să se ridice de pe fundul oceanului.

— Se pare că este foarte rezistent, îl auzi Connor pe João.

Tonul batjocoritor al lui João îl înverșună pe Connor și mai mult. Cozile-de-pește porniră spre el, dar avea să-i aștepte o mare surpriză. Imediat ce Loic se apropie, Connor ridică sabia și o vântură spre el — dar se dovedi prea lent.

Loic râse și se feri cu ușurință din calea sabiei.

— Să-l lăsăm pe bietul pirat să înoate cu sabia lui ruginită, care, decât să-l salveze, mai degrabă îl va îneca, rânji el disprețuitor.

Connor ar fi dorit să strige de disperare. Era însă prea slăbit și aproape că-și pierduse răsuflarea. Simțea că nu va reuși, indiferent dacă va da sau nu drumul sabiei. Urma să moară — acolo, în cimitirul piratilor. Băiatul se gândi la Grace. Sora lui încercase să-l avertizeze, dar el nu o ascultase — și, acum, nu o va mai vedea niciodată.

Deodată, apa din jurul lui se învolbură și Connor văzu în apropiere un alt scufundător, al cărui chip familiar se apropia încet — era Bart! Prietenul său îi sărise în ajutor!

Zâmbindu-i încurajator, Bart îi luă sabia și, zvâcnind iute în față, o ridică și-i spintecă lui João coada.

Se auzi deodată un țipăt asurzitor și apa se umplu de sângele negru al acestuia — după care se dezlănțui infernul.

CAPITOLUL 11

Sfârșitul

La strigătele lui João, celelalte cozi-de-pește săriră imediat în ajutorul acestuia. Sabia îi tăiasе vârful cozii și João pierdea tot mai mult sânge, ce țâșnea și colora apa ca un fum roșu.

Bart luă trupul inconștient al lui Connor și, dând drumul sabiei înroșite de sânge, înotă cu toată forța spre suprafață, departe de cozile-de-pește, către ape mai limpezi.

Dedesubt, sabia se scufundă încet și nimeri exact în mâinile scheletului piratului.

Celelalte cozi-de-pește roiau neputincioase în jurul lui João, a cărui coadă trunchiată zvâcnea incontrollabil și ale cărei șiroaie de sânge păreau să fi sunat mai ceva ca niște trâmbițe, căci în apropiere apăru imediat un trio de rechini-ciocan. Stârniți de mirosul sângelui, rechinii intrară înfometați în ceața roșie a apei.

Câteva cozi-de-pește se ridicară îndată spre suprafață, dar Loic și Musimu, împietriți și nehotărâți, rămaseră locului, continuând să-l țină între ei pe camaradul lor însângerat.

Rechinii se apropiară iute și, dezvelindu-și colții ascuțiți și înfiorători, nu rămaseră prea mult pe gânduri și nu se arătaseră nedumeriți de peștii neobișnuiți pe care îi atacau. Loic și Musimu izbutiră să se salveze în ultima clipă, părăsind corpul inert al lui João în fălcile vorace ale prădătorilor.

Deasupra, Bart înota viguros spre suprafața oceanului și se întreba cât timp mai reușea Connor să reziste. Jez era cu siguranță mort. Nu avea însă vreme de pierdut și, concentrându-se doar asupra supraviețuirii lui Connor, înaintă cu ultimele forțe. Simțea că aerul îi era pe sfârșite, dar nu avea de gând să renunțe. Le rămăsese dator cu vârf și îndesat prietenilor săi.

Dedesubtul lor, rechinii devoraseră fără probleme prima pradă și, în timp ce-i înconjurau gânditori pe Loic și Musimu, între ei apărură un nou răpitor. Și în lumea necuvântătoarelor există ierarhii și, așa cum ciclostomii dau întâietate rechinilor, la fel și rechinii-ciocan lăsară respectuoși locul nou-venitului.

Sidorio se apropie înot și, remarcând numaidecât nedumerirea de pe chipul lui Loic și Musimu, își

dădu imediat seama ce gândeau: *Cum putea un om să trăiască în apă? Și de ce nu-l atacau rechinii?* Dar, la fel ca și ei, Sidorio nu era nici om și nici pește — ceea ce aveau să afle și ei cât de curând.

Apa era deja plină de sângele lui João. Mirosul sângelui puse îndată stăpânire pe Sidorio și, în fața privirilor îngrozite ale cozilor-de-pește, vampiratul își schimbă brusc înfățișarea. Ochii îi deveniră ca două gropi de foc, în care nu se mai vedea nici urmă de umanitate, iar incisivii aurii arătau la fel de înfiorători ca șirurile de colți ai rechinelor.

Nu mai aveau nicio posibilitate de scăpare.

Bart auzi țipete din adâncuri, exact când își înalță capul deasupra apei și simți pe chip răcoarea brizei marine. Tânărul îl apropie pe Connor de el. Băiatul era în continuare inconștient și trebuia neapărat să-l urce pe *Lorelei*. Bart privi pe puntea vasului, unde îi văzu pe doi dintre membrii echipajului.

— Ajutați-ne să urcăm! răcni răgușit Bart, de-abia mai putând să vorbească.

Nici Kally și nici Flynn nu schițară vreun gest. Parcă nici nu-l auziseră.

— Vă rog! stărui Bart. João e mort, la fel și Loic și Musimu. Suntem urmăriți de rechini. Ajutați-ne!

Kally și Flynn nici măcar nu clipiră.

— Vă rog mult! strigă Bart. Connor și-a pierdut cunoștința, iar Jez n-a fost de găsit. Vă rog! Am fost gata să renunț la tot pentru voi și încă sunt pregătit să fac asta. Dacă mai aveți măcar o fărâmbă de omenie, ajutați-ne să urcăm la bord.

Kally și Flynn nu răspunseră. Erau probabil prea șocați de tot ce se întâmplase. Poate că nici nu mai aveau nevoie de el.

— *Întoarce-te*, se auzi un glas șoptit.

Bart se întoarce și văzu lângă el un schif și două mâini înmănușate. Fără să piardă o clipă, Bart îl ridică pe Connor cu ultimele puteri. Când străinul îl scoase pe Connor din apă și îl întinse în barcă, Bart făcu greșeala să privească în jos, unde văzu o șuviță de sânge spintecând apa ca o spirală și simți o înotătoare trecându-i foarte aproape de picioare... În acel moment, străinul îl apucă și îl ridică teafăr în barcă.

Bart își ridică recunoscător capul spre salvatorul său — dar nu văzu decât un chip acoperit de o mască întunecată.

— *Ești obosit, prietene*, se auzi încă o dată șoapta. *Ai luptat remarcabil, dar acum trebuie să te odihnești.*

— Cine ești? întrebă Bart, simțindu-se extrem de obosit și având pleoapele pe jumătate închise.

Fără să-i răspundă, salvatorul se întoarce și începu să vâslească — moment în care Bart mai văzu o persoană la picioarele sale.

— Jez! strigă el.

— *Acum doarme, îi zise barcagiul misterios. La fel și Connor. Așa cum trebuie să faci și tu. Bart, în curând ne vom reîntâlni. Îți datorez multe mulțumiri.*

De unde ne știe numele? gândi Bart, iscodind masca în căutarea unor indicii care să-l lămurească. Nu văzu însă nimic deosebit și, nemaiputând face față oboselii extreme, își sprijini spatele de marginea bărcii, închise ochii și adormi instantaneu.

— *Sunt în siguranță,* spuse luntrașul mascat, în timp ce îndepărta iute schiful de Golful Infernului.

CAPITOLUL 12

Dezmeticirea

Connor deschise ochii și se holbă o clipă la lumile orbitoare din *Calle del Marinero*.

Era întins pe puntea micuțului lor velier. Minteaa îi era complet cufundată în ceață și, când Connor se răsuci într-o parte și îi văzu alături pe Bart și pe Jez, simți în tâmpile o durere atât de puternică, încât gemu și își trezi prietenii fără să vrea.

— Unde suntem? întrebă încet Bart dezorientat complet.

— În *Calle del Marinero*, răspunse Connor.

— Ce zi e azi? întrebă Jez.

— Asta nu mai contează, spuse Bart. De ce suntem aproape dezbrăcați? Unde ne sunt hainele?

Era o întrebare la care Connor, oricât s-ar fi străduit, nu-i putea găsi răspuns.

Deodată, chipul lui Bart căpătă o nuanță plumburiu-verzuie:

— Cred c-am să vomit, spuse el foarte calm, după care se aplecă peste marginea vasului.

Connor zâmbi larg și clătină din cap.

— Au! exclamă el, spunându-și să nu-și mai miște capul o vreme.

— E mult mai bine! zise Bart ștergându-se la gură.

— Încântător, spuse Jez.

Connor se ridică în capul oaselor și, imediat ce-și îndreptă spatele, zări în depărtare un vas familiar apropiindu-se de orașul plutitor unde își petrecuseră weekendul.

— A sosit și *Diablo*, spuse Connor. Au venit să ne ia!

— Deja? întrebă Bart.

— Înseamnă că-i duminică, spuse Jez.

— Așa s-ar părea, zise Connor. Își mai amintește vreunul dintre voi cum anume ne-am petrecut permisia?

Jez dădu negativ din cap. Bart se arătă la fel de nedumerit — după care zâmbi larg:

— Înseamnă că ne-am distrat de minune, nu? Din moment ce suntem pe jumătate dezbrăcați și nu ne mai aducem aminte de nimic!

— Posibil, spuse Connor, remarcând ceva și adăugă zâmbind: Uitați-vă, m-am ales cu un tatuaj!

Băiatul își întinse antebrațul și le arătă prietenilor săi desenul ce înfățișa trei săbii cu mânerele împletite. Pielea îi era încă roșie și sensibilă dedesubtul desenului, dar, în afară de asta, tatuajul arăta perfect.

Bart și Jez își întinseră și ei brațele.

— Ia uite, spuse Bart. Toți avem același tatuaj!

— Și arată la fel! spuse Jez, privind-și antebrațul.

— *Aproape* la fel, zise Connor. Desenul de pe mâna lui Bart are ceva în plus — puțin mai jos de săbii.

Ceilalți se uitară mai atenți.

— Da, spuse Bart. Ce-i asta?

— Pare o literă, zise Jez. Litera K.

— De ce K? întrebă mirat Bart.

— Habar n-am! spuse Jez, clătinând din cap.

— Eu nici atât, zise Connor nedumerit de acest mister. Este totuși un tatuaj a-ntâia, nu?

Jez zâmbi larg:

— Un suvenir în cinstea primei permisii a celor Trei Corsari!

— Să sperăm că din următoarea permisie ne vom aminti mai multe, spuse Bart. Apropo, și voi vă simțiți capul de parcă v-ar fi fost deschis ca o scoică?

— Da! strigară simultan Jez și Connor.

— Toți pentru unul..., spuse foarte încet Bart.

— Și unul pentru toți! îi răspunseră aproape în șoaptă prietenii săi.

Diablo opri în apropierea golfului — căci era mult mai ușor pentru un mic velier să-și croiască drum spre corabie, decât pentru *Diablo* să intre în port.

Bart desfăcu parâmele ce țineau barca la chei și Connor își relua locul la cârmă. Când se întoarse și aruncă o ultimă privire spre *Calle del Marinero*, durerea de cap deveni atât de puternică, încât îl forță să-și închidă ochii și, pentru o clipă, prin minte i se succedară fulgerător o serie de imagini ciudate.

Un bar întunecos. Două brațe încleștate. Roți. Un vas splendid. Jocuri de cărți. Chipul surorii sale. Pericol, în adâncuri. Chipul unei fete. Zvâcnirea unei cozi. Farmece. Adâncul oceanului. O pisică-de-mare. Un banc de pești aurii. Și apoi... întuneric.

Connor își deschise ochii și încercă zadarnic să păstreze aceste imagini, înlocuite dintr-odată de rânjetul lui Bart.

— Prietene, hai să-ți dau un sfat. Un vas este mult mai ușor de cârmit cu ochii deschiși, îi zise el, după care ridică din umeri și adăugă: Părerea mea.

Connor luă mânerul cârmei și îndreptă barca spre *Diablo*. Prima sa permisie, complet învăluită în mister, luase de-acum sfârșit.

*

Un minunat vas cu vele pătrate plutea în derivă în largul oceanului cufundat în beznă.

La bordul vasului *Lorelei*, Sidorio îi privea pe membrii supraviețuitori ai echipajului, amortiți în scaune. Arătau cu toții slăbiți și epuizați, și nu din puțini saci impermeabili gălgăiau șuvițe mici de sânge.

— Așadar, spuse el, am auzit că aveți nevoie de un nou căpitan și, spre norocul vostru, eu sunt disponibil și pot ocupa imediat acest post.

Vampiratul nu se arată însă descurajat de privirile disprețuitoare cu care îl întâmpinară Kally, Teahan, Lika și ceilalți supraviețuitori. În vocabularul lui Sidorio, disprețul era doar la un pas distanță de respect. Vampiratul zâmbi.

— Astăzi m-ați impresionat foarte mult, spuse el. Să știți că ați putea forma o echipă imbatabilă, dacă v-ați mai îmbunătăți puțin calitățile. Aveți câteva mișcări de primă clasă, precum și un apetit frumuseț pentru violență — trăsătură pe care o putem îmbunătăți semnificativ.

Întorcându-se și văzându-l pe Flynn șchiopătând dărâmat pe punte, Sidorio clătină din cap:

— Tataie, cred că de tine nu vom mai avea nevoie în noua noastră organizare, chicoti vampiratul. Odihnește-te, simte-te ca acasă și vom vedea mai târziu ce-o să facem cu tine.

Privindu-i pe ceilalți, Sidorio observă că le atrăsese pe de-a-ntregul atenția și că toți îl priveau împietriți — exact așa cum îi plăcea.

Era începutul unei noi călătorii, gândi Sidorio întărit. După atâtea mii de ani petrecuți pe ape, voiajul său începea în sfârșit cu adevărat. Sidorio se simțea de parcă se trezea din cel mai profund somn posibil — ori se înălța din cele mai întunecate adâncuri. Înainte de a ajunge din nou să se odihnească, îi vor ști numele toți cei ce navighează pe oceanele și mările lumii — îl vor respecta și se vor *teme* cumplit de el.

Avea foarte multe de făcut.

Vampirății se vor întoarce în... *Vremurile terorii*

Cuprins

Capitolul 1	
Permisia	9
Capitolul 2	
Întrecerea	16
Capitolul 3	
Încăierarea	26
Capitolul 4	
Lorelei	36
Capitolul 5	
Înot nocturn	47
Capitolul 6	
Cozi-de-pește	56
Capitolul 7	
Ruptura	65
Capitolul 8	
Rechinul	70
Capitolul 9	
Golful Infernului	73

Capitolul 10	
În adâncuri	79
Capitolul 11	
Sfârșitul	91
Capitolul 12	
Dezmeticirea	96

„Nu vrei să ajungi în adâncuri... în adâncurile morții?”

Connor Tempest și brații săi prieteni pirati au parte de-o prețioasă permisie în care nu-și doresc decât să se relaxeze, să stea la soare și să se distreze. Întâlnirea întâmplătoare cu membrii echipajului de pe *Lorelei* pare să le ofere tot ce-și doresc și chiar mai mult de-atât. Curând, Connor și tovarășii săi învață să facă scufundări în uimitoarea lume de dincolo de suprafața oceanului.

Tinerii pirati nu-și dau seama că întră într-o conjunctură care îi depășește. În adâncuri îi pândesc mari pericole — din care nu vor putea scăpa dacă nu dau tot ce au mai bun din ei...

„Cu adevărat originală... Mi-aș fi dorit să am o asemenea idee.”

Anthony Horowitz

DEMONII OCEANELOR

„Un roman de debut
proaspăt și captivant.”

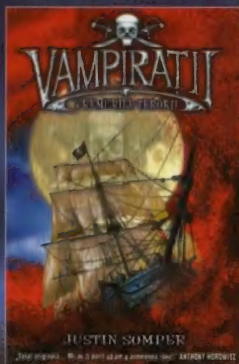
Sunday Telegraph

„O ingenuoasă combinație
între două genuri.”

Sunday Times

„Un debut strălucitor
și fulminant.”

Evening Standard

VREMURILE TERORII

„Uimitor de distractivă
și captivantă...
recomandată din toată
inima.”

Books for Keeps

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-132-2

9 789731 281322